

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№8 (167)
СЕРПЕНЬ
2018 РОКУ

МАСОВЕ ХРЕЩЕННЯ У ВОДАХ ДНІПРА

З нагоди святкування 1030-річчя хрещення Київської Русі-України 22 липня у Києві Українська Церква Християн Віри Євангельської провела масове хрещення у водах Дніпра. Близько 500 віруючих у білому вбранні здійснили символічну ходу від Володимирського узвозу до пам'ятника Магдебурзькому праву та через пішохідний міст перейшли на Труханів острів, де і відбулося святе хрещення у водах Дніпра.

Сергій Нужненко.
www.radiosvoboda.org

РАДА ЦЕРКОВ СПІВПРАЦЮВАТИМЕ З МІН'ЮСТОМ У ФОРМАТІ ЕКСПЕРТНОЇ РАДИ

При Міністерстві юстиції буде створено Експертну раду по співпраці із Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій.

Секретаріат ВРЦіРО розробив та погодив на своєму засіданні проект Положення про Експертну раду при Мін'юсті, повідомляє Інститут релігійної свободи. Підставою для такого співробітництва стане Меморандум по взаємодії між Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій та Міністерством юстиції України, проект якого також розробив Секретаріат ВРЦіРО. Крім цього, представники конфесій розглянули законодавчі ініціативи, спрямовані на вдосконалення ввезення в Україну, розмитнення та розподілу гуманітарної допомоги.

Учасники засідання обговорили релігійну ситуацію на тимчасово окупованих територіях України – в Криму та на Донбасі – та можливі заходи захисту прав віруючих, які переживають гоніння.

Представники Церков і релігійних організацій висловили занепокоєння з приводу антидискримінаційної експертизи МОН підручників і освітніх програм, зауважуючи про спробу використання цієї експертизи для руйнації історичної свідомості, традицій і культури, сімейних цінностей і моральних орієнтирів українських дітей.

Раніше ВРЦіРО вже зверталася і до МОН, і до уряду з закликом скасувати антидискримінаційну експертизу як таку, що виходить за межі законодавства про рівність прав жінок і чоловіків.

За участі головуючого у ВРЦіРО ребе Якова Дов Блайха члени Секретаріату спланували низку заходів ВРЦіРО на цей рік – як в Україні, так і за кордоном.

ЖЕРТВА ХВАЛИ

«Отже, завжди приносьмо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що ім'я Його славлять» (Євр. 13:15). Бог впродовж довгого часу вимагав принесення жертви для покриття людського гріха. Для умилювання Його святості мусила пролитися кров невинної тварини. Коли Ісус Христос помер на хресті за наші гріхи, Він умиливів святість Божу, задовольнив Божу справедливість. Кров, принесена в жертву на Голгофі, стала останньою жертвою за людські гріхи.

Хоча необхідність в кровній жертві завершилася на Голгофі, принцип жертви не був анульований в Новому Заповіті. Бог продовжує вимагати жертви від Своїх дітей. Ця жертва відрізняється від кровної за своєю природою. Автор Послання до євреїв називає її «жертвою хвали». Отже, Господь очікує, щоб ми хвалили Його. Хвалити Бога – це захоплюватися Його характером та Його діями. Це розмовляти з Ним про Нього Самого. Це словесно описувати Його сутність, використовуючи для цього всі свої знання і зусилля.

Але автор Послання до євреїв говорить не просто про хвалення Бога. Він закликає приносити

жертву хвали.

Що це значить? Це повертає нас до теми жертвоприношень. Для того, щоб принести жертву, потрібно було заплатити ціну. Взяти щось зі свого – взяти найкраще – і віддати Богові.

Бог не хоче, щоб ми хвалили Його будь-як. Щоб наше хвалення було механічним повторенням якихось завчених фраз. Бог хоче, щоб наша хвала була жертвою з нашого боку.

Часто ми в молитві поспіхом скажемо кілька слів про велич Божу, попросимо щось і спішимо до своєї щоденної роботи. Чи це жертва хвали? Скоріше за все, це просто виконання обов'язку. А як було б добре, якби ми щоденно мали спеціально відведений час для того, щоб хвалити Бога. Це була б жертва хвали.

Коли ми співаємо від серйозної радості – це добре, але це звичайна реакція. А от коли нам важко, а ми співаємо Господеві – це жертва хвали. Це ціна наших зусиль. Коли важко навіть рот відкрити, а ми докладаємо зусилля волі і приносимо хвалу – це жертва хвали.

Це відбувається тоді, коли ми докладаємо всі свої інтелектуальні зусилля для хвалення Бога. У Старому Заповіті була жертва цілопалення. Її потрібно було спалити повністю. Так і ми повинні, образно кажучи, «згорати», віддаватися на всі 100% у хвалі для Бога.

Хвалити Бога – основне наше призначення на землі. «Хваліть Господа, добрий-бо Він, виспівуйте нашому Богу, приємний-бо Він, Йому подобає хвала!» (Пс. 146:1).

ЧОТИРИ КРОКИ ДО НОВОГО ЖИТТЯ

«І сталося, коли Він ішов до Єрусалиму... перестріли його десять мужів, слабих на проказу, що стали здалека» (Лк. 17:11-12).

Як і в давні часи, ця страшна хвороба забирає в людини радість життя. Хворих на проказу ізолюють в лепрозорії, де вони живуть без права виходу до смерті або до повного видужання.

Колись ця хвороба вражала мільйони людей, тому прокажених боялися, як вогню. Хворих обходили десятою дорогою. З літературних описів прокажених – це фігура в балахоні, що приховує виразки на шкірі та тіло, що гние заживо. В Індії хворих на проказу згодовували левам.

У біблійному контексті проказа – символ гріха. Це духовна недуга, що вражає кожну людину – краде щастя, позбавляє права на небо, призводить до самотності. Колись проказа гріха торкнулася прародичів в раю. Та вже тоді, на зорі людства, Господь

обіцяв спасіння.

В історії з Євангелія від Луки, уривок з якої наведено на початку, можна побачити чотири кроки, що ведуть до цього спасіння.

Зустріч

Ісус зустрів прокажених. Яке це щастя для них! Їх усі боялися, зневажали, уникали. Усі відвернулися, окрім Бога. У цих людей не було жодного шансу повернутися до життя, поки їх не зустрів Ісус.

Він і досі шукає загублених у світі грішників. Він знає наші серця і думки, Йому боляче, коли ми гинемо в проказі гріха.

Просьба

«І голос піднесли вони та й казали: Ісусе, Наставнику, змилуйсь над нами!» (Лк. 17:13).

Вони благали про спасіння. Милість Бога безмежна, жодне блага не залишається без відповіді.

Спаситель завжди там, де найбільша потреба. Його Милосердя робить нас чистими. Прокажени

благали про очищення, і Господь їх змілював. Вони бачили свою хворобу і просили помилування.

Наше визнання прокази гріха відкриває двері для Божого милосердя. Бог прощає, коли ми шкодуємо про помилки і каємося в гріхах. Святий Августин говорив: «Бог створив нас без нас, але нас без нас спасти не може!».

Послух

«І, побачивши їх, Він промовив до них: Підійть і покажіться священникам!» (Лк. 17:14).

Повірити і покаятися – це перші кроки. Наступний крок – бути послухним Божому Слову, готовим виконувати Його волю.

Ми покликані освячуватися, бути святими, як Він – Святий. Навчитися жити з Богом – це значить прагнути робити те, що Він каже, вчитися виконувати те, до чого Він кличе.

Це непросто, але без цього не обійтися.

«Коли вони йшли, то очистились...» Сталося

нечуване. Вони могли почати нове життя, повернутися до своїх родин.

Ми теж пережили подібне, коли Бог простиб наші гріхи. І Його милосердя не скінчилося, воно нове кожного дня!

Подяка

«Один же з них, як побачив, що видужав, то вернувся, і почав гучним голосом славити Бога. І припав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому» (Лк. 17:15-16).

Ісус змілював усіх прокажених, але дев'ять з десяти так і не прийшли, щоб подякувати.

Боже Слово заохочує нас до вдячності. «Вдячними будьте», – закликав апостол Павло. Вдячними за кожен стук серця, за кожну прожиту хвилину.

На жаль, так багато навіть віруючих людей подібні до тих дев'ятьох, які не повернулися подякувати Господу. Не будьмо такими! Тільки вдячне серце може бути добрим місцем для Святого Духа.

Рейнхард Боннке

Той, хто запитує, чи місіонерське повеління залишається сьогодні актуальним, міг би також запитати, чи актуально ще сіяти й жати або вставати вранці з ліжка! Справа не в актуальності. Це термінове завдання! І воно повинне стати змістом нашого життя. Християнин – це свідок.

Місіонерське повеління – це наша справа, і ми не можемо виконувати її відповідно до настрою або ж узагалі не виконувати. Господь не каже: «Чи ти можеш допомогти Мені?». Він каже: «Не ви Мене вибрали, а Я вибрав і поставив вас, щоб ви йшли і приносили плід, і щоб плід ваш пробував» (Ів. 15:16).

У цьому вірші Христос каже не про обрання для спасіння, але про обрання на служіння. Ми служимо не на свій розсуд. Велике місіонерське повеління – це заклик в армію, а не пропозиція, яку ми можемо при нагоді проаналізувати.

Насправді завдання Христа набагато важливіше. Ісус перетворює нас на свідків. Він змінює нашу сутність через Духа Свого в нас. Він не сказав: «Свідчай!». Він сказав: «Будьте Мені свідками!». Це було творче слово. Бог сказав: «Хай буде світло» – і над нами засяяло світло. Він обрав нас, а потім зробив нас носіями світла. «Бо ми – Його творіння, створені в Христі Ісусі на добрі діла» (Еф. 2:10).

А що стається, якщо ми неслухняні Його

МІСІОНЕРСЬКЕ ПОВЕЛІННЯ СТОСУЄТЬСЯ КОЖНОГО ПОКОЛІННЯ

повелінню? Чи продовжує Він бути з нами? Одне в будь-якому разі незаперечне: помазання Духа Святого пов'язане з готовністю до послуху.

Завдання може передаватися

«І сказав до нього Господь: «Іди, вернися на свою дорогу на Дамаську пустиню. І прийдеши, і помажеш Хазайла на царя над Сирією. А Єгу, Німшієвого сина, помажеш на царя над Ізраїлем, а Єлисея, Шафатового сина з Авел-Мехоли, помажеш на пророка замість себе» (1 Цар. 19:15-16).

Завдання, яке отримав Ілля, і сила Іллі були передані Єлисеєві. Відбулася подвійна передача від пророка, який відійшов, на пророка, який повинен був залишитися. Єлисей отримав спорядження Іллі, але це помазання мало служити й для того, щоб довести до кінця завдання Іллі. Коли Ілля відійшов, Боже завдання та авторитет залишилися. Мандат можна було передати.

Це божественний принцип. Як покликання, так і Його сила можуть передаватися. Місіонерське повеління Ісуса й пов'язані з цим обітниця зробили з учнів тих, якими вони були. Те ж повеління і ті ж обітниця тепер передані нам, щоб ми могли робити й бути такими, що робили й якими були перші учні. Ми – спадкоємці апостолів.

Але завдання Христа набагато важливіше, ніж завдання Іллі: «Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:19-20).

«До кінця віку» – це і сьогодні, і завтра, і післязавтра. Люди дуже хочуть знати, що Господь каже Церкві. Але якщо ми не робимо того, що Він вже давно сказав, то Він не скаже нічого нового, крім цього: «Чого ви чекаєте? Починайте. Ідіть!». Тому «хто має вуха, хай слухає, що Дух говорить церквам!». Навіщо чекати на другий лист, якщо ти ще не відкрив перший?

Іван писав у дусі Ісуса: «Улюблені, не пишу я для вас нову заповідь, але заповідь давню, яку мали від початку» (1Ів. 2:7). Ісус не видає нових законів, як це роблять наші уряди. Те, що Він сказав одного разу, діє в усі часи. Його слово й нині є Його оголошеною волею.

Оригінали з оригіналу

Місіонерське повеління дуже тісно пов'язане з Духом Святим. Якщо Христос хрестить нас Духом Святим, то Він одночасно дає директиву – нести Євангеліє всьому світу. Ми покликані не з волі людей, а з волі Бога. Сім зі своїх послань апостол Павло починає цим твердженням. А з покликанням приходить сила, божественне підтвердження. Ісус сказав: «Я вас обрав і поставив» (Ів. 15:16).

Якби помазання з дня П'ятидесятниці мало передаватися від людини до людини, то Церква Ісуса вже давно б вимерла. Але ми можемо отримувати свіжу оливу від Господа! Мудрі діви не віддали своєї оливи іншим (Мт. 25:8-9). Кожен із нас може й повинен сам подбати про оливу й отримати її безпосередньо від Ісуса.

Нероздільне ціле

Ісус повелів своїм учням, щоб вони чекали в Єрусалимі, поки не отримають силу згори. Лише потім вони повинні були стати свідками по цілому світу. Сповнення силою йде поряд із завданням Господа. Хто намагається робити це по-іншому, той не працює для Господа, а тільки мучиться.

Єдність із апостолами

Те ж саме спорядження, яке Ілля поклав на Єлисея, зійшло на Івана Хрестителя. Те, що зробило Іллю та Єлисея великими пророками, зробило великим пророком і Івана Хрестителя. Сам Ісус одного разу назвав його «найбільшим з народжених жінками».

Але цим справа не завершилася. Той Дух, Який осів на Іллі, зробив апостолів тим, ким вони були. Але й це ще не все. Дух Святий також осів на мучениках, на свідках віри. Він ще тут, і ми можемо приєднатися до Його армії. Ми народилися для того, щоб мати спілкування з Ним.

Ми – частина Божої команди пробудження, ми стоїмо пліч-о-пліч з усіма Божими помазаннями. Те, що належало великим мужам Божим, належить і нам, а те, що належить сьогодні нам, мали й вони.

Ісус сказав: «Працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли» (Ів. 4:38). Ми ототожнюємося з ними. Вони донесли до нас вогонь П'ятидесятниці прямо з горниці в Єрусалимі, а ми несемо його далі. Що надихало їх, тепер надихає й нас – те ж Євангеліє, та ж Біблія, та сама любов, Той же Ісус і Той Самий Дух Святий.

ОБЕРІТЬ ШЛЯХ, ЯКИМ НАЛЕЖИТЬ ІТИ ДІТЯМ

Якщо ви бажаєте правильно виховати своїх дітей, то навчайте їх триматися того шляху, яким вони мають іти, а не того, який вони воліли б обрати самі.

Не забувайте, що діти народжуються з природною та явною схильністю до зла, і тому коли ви дозволите їм обирати власні шляхи самостійно, не сумнівайтесь, що вони оберуть зло.

Мати не може сказати, яким виросте народжене нею ніжне немовля: високого зросту чи низького, кволою чи дужою, мудрою чи нерозумною людиною – бо вона не може знати напевне, які з перерахованих особливостей будуть властиві її дитині. Та дещо мати може сказати цілком певно: дитина матиме зіпсуте й гріховне серце.

Людям притаманно поводитися погано. «До юнакового серця глупота прив'язана», – каже Соломон (Прип. 22:15). І ще: «... Дитина, залишена тільки на себе, засоромлює матір свою» (Прип. 29:15). Наші серця нагадують землю, по якій ми ходимо: припиніть її обробляти, і ви можете бути впевнені, що вона зростить бур'ян.

Тому якщо ви бажаєте діяти мудро щодо своєї дитини, ви не повинні дозволити їй керуватися власною волею. Не дозволяйте їй керуватися власними примхливими уподобаннями та схильностями.

Ви не повинні дозволяти своїй дитині самій вирішувати, що вона має їсти, пити чи у що вдягатися. Будьте послідовними у цих вимогах до неї і так само дійте з її поглядами. Виховуйте свою дитину так, щоби вона трималася правильного, біблійного шляху, а не того шляху, який їй подобається і який відповідає її примхам.

Свавілля – це те, що майже завжди найперше проявляється в душі дитини, і тому, відповідно, вашим першим кроком у вихованні має бути намір рішуче протистояти цьому прояву.

Виховуйте дитину з ніжністю, любов'ю й терпінням

Любов срібною ниткою має пронизувати всю вашу поведінку. Доброта, лагідність, довготерпіння, витримка, наполегливість, співчуття, бажання вникати в дитячі проблеми, готовність брати участь у дитячих radoцях – усе це, образно кажучи, і є тими мотузками, за допомогою яких найлегше вести дитину. Це ті провідні нитки, яких треба триматися, щоби знайти шлях до її серця.

Навіть серед дорослих можна знайти лише середовище, кого легше примусити, ніж заохотити. У наших душах є дещо, що опирається примусу. Ми розправляємо сплини й напружуємо ший на саму лише думку про необхідність примусового послуху. Ми схожі на молодих необ'їжджених коней в руках дресирувальника: якщо поводитися з ними лагідно й доброзичливо, то багато чого можна досягнути, і з часом ними можна буде керувати навіть за допомогою тонкої нитки. Якщо ж застосовувати щодо них грубість та насильство, то знадобиться багато місця, перш ніж ви взагалі збудете хоч якусь владу над ними.

Дитячі серця – такий самий ґрунт в питанні виховання. Суворе й жорстке поводження з дітьми розколює їх і призводить здебільшого до протилежного результату. Воно закриває їхні серця, і згодом ви стомилися шукати двері, щоби знову отримати доступ до сердець власних дітей.

Та дозвольте дітям лише відчувати вашу лагідність, побачити, що ви дійсно бажаєте забезпечити їхню щастя і насправді робите їм добро. Що навіть коли ви караєте їх, то робите це задля їхнього ж добра. Що, як пелікан, ви віддали б кров свого серця, щоб наситити душі їхні, – дайте їм лише можливість побачити все це, і невдовзі їхні серця належатимуть вам. Однак допомогти цього можна лише добротою, бо тільки так можна здобути їхню увагу.

Очевидно, наш здоровий глузд сам по собі має підказати нам такий спосіб дій. Діти – слабкі й тендітні створіння і потребують терплячого й делікатного ставлення до себе. Вони схожі на

молоді паростки, які треба поливати обережно, часто, але потроху.

Їхні душі схожі на шмат металу, який не можна відразу грубо кувати й негайно намагатися зробити для чогось придатним. Обробляти його треба поступовими, несильними ударами молотка.

Сприйняття дітей нагадує посудину з вузькою шийкою: у цю посудину знання треба вливати поступово, інакше значна його частина розіллється й пропаде. «Штрих за штрихом, настанова за настановою, трошки тут і трошки там» – такого правила варто дотримуватися. Точильний камінь робить свою роботу повільно: лезо коси стає гострим, коли його багато разів терти мантичкою. Тому, виховуючи дитину, ми потребуємо терпіння, без якого неможливо зробити нічого корисного.

У процесі виховання ніщо не може компенсувати відсутності ніжності й любові. Служитель може говорити про істину в Ісусі Христі, проголошуючи її ясно, переконливо й незаперечно, та якщо він говорить про це без любові, то здобуде дуже мало душ. Так само і ви можете визначити для своїх дітей усі необхідні обов'язки, дати їм відповідні заповіді, зробити належні попередження, передбачити необхідні покарання й привчити до розумних правил поведінки. Та коли у вашому ставленні до дітей не буде достатньо любові, усі ваші зусилля будуть марними.

Любов – один з великих секретів успішного виховання дітей. Гнів та суворість можуть налякати дитину, але не зможуть переконати її в тому, що ви маєте слухність. Якщо ви часто втрачатимете витримку, то невдовзі дитина перестане вас поважати. Батько, який розмовляє зі своїм сином так, як розмовляв ізраїльський цар Саул зі своїм сином Іонатаном (дів. 1 Сам. 20:30), не може сподіватися на те, щоби зберегти вплив на душу свого сина.

Дуже небезпечно змушувати дитину боятися вас. Страх є кінцем відкритості, страх спричиняє приховування, сіє насіння лицемірства й веде до всілякої неправди. Скарбниця істини міститься в словах апостола Павла, якими він звертався до колосян: «Батьки, – не дратуйте дітей своїх, щоб на душі не впали вони!» (Кол. 3:21). Тож не нехтуйте цією порадою.

БОЖИЙ СПОКІЙ

«Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!» (Ів. 14:27).

Розповідають, в одній з американських шкіл загула пожежна сирена. Зчинилася страшна метушня, учні та вчителі повибігали з класів і чимдуж кинулися до виходу. Двері не були розраховані на таку кількість людей, і тому в паніці багато дітей і дорослих отримали важкі поранення, а один учитель навіть вистрибнув з другого поверху. На вулицю вибігли майже всі, крім учениці молодших класів, яка навіть не підвелася зі свого місця. Її личко зблідло, руки тремтіли, з очей крапали сльози, але вона непорушно сиділа за партою. Невдовзі виявилися, що це була фальшива тривога, спричинена пошкодженням у системі сигналізації, й усі повернулися до своїх класів. Заплакана дівчинка так само сиділа за своєю партою. На запитання своїх здивованих однокурсників та учителів дівчинка відповіла, що її тато – пожежник і навчав, що коли лунає сирена, слід залишатися на місці і спокійно чекати на допомогу.

Коли спостерігати за подіями, що відбуваються у сучасному світі, може здатися, що ось-ось спалахне пожежа. Причин для паніки – хоч греблю гати.

Передбачаючи майбутні події, Ісус Христос сказав: «І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться» (Лк. 21:25). Неспокійно і тривожно сьогодні у світі. На зміну одному політичному конфлікту приходить другий, тільки просохли сльози з приводу однієї біди, як ступає в двері інша. Війни, землетруси, повені, посухи. Людина втомила від постійної напруги, вона прагне спокою. Але де ж його знайти? Особливо коли в засобах масової інформації без упину

лунають тривожні звістки про небезпеку та біду, а навколо – неправда та смерть?

А де шукаєте спокою ви, друзі? Яких заходів вживаєте напередодні кризи, що дедалі погіршується? Чи готові прислухатися до Божого Слова і Господніх рятівних порад, адже Він пообіцяв подарувати спокій, від якого серце не буде лякатися і тривожитися. Протягом історії люди зневажали Господні настанови, намагаючись власними силами здобути спокій та щастя, але неминуче зазнавали поразки.

Спокій серед тривоги та розчарування – чи реально це? Дівчинка з американської школи не вибігла разом зі своїми однокурсниками з приміщення школи тому, що добре пам'ятала наказ свого батька-пожежника і була слухняною йому. А чий поради слухаєтесь ви, любі читачі? Чий наказ виконуете? Чи приносите ті поради мир та спокій у ваше життя?

«І рани народу Мого, – говорить Господь, – лікують легковажно, говорячи: Мир, мир, а миру нема!» (Єр. 6:14). Мир та спокій у житті людини можливий лише за умови, що вона примириться зі своїм Творцем. Слово Боже наказує: «Виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа» (Рим. 5:1). Написано, що Бог «нас примирив із Собою Ісусом Христом і дав нам служіння примирення» (2 Кор. 5:18). Коли людина в молитві покаяння сповідує свої гріхи перед Богом, Бог прощає і сповнює серце миром та спокоєм, що не залежить від зовнішніх обставин. Труднощі світу, всілякі негаразди, горе та біда не зможуть забрати такого миру з серця людини, тому що це – Божий мир.

«Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! – говорить Христос. – Я даю вам не так, як дає світ» (Ів. 14:27). Пророк Авакум, усвідомивши цю важливу істину, сказав такі слова: «Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливкою, а поле їхнє не виродило б, то я Господом тішитись буду й тоді, радитиму Богом спасіння свого» (Ав. 3:17-18).

Чи маєте ви такий мир у серці?

Олександр Чмут.

МОЄ ПРИЧАСТЯ

Говорити про причастя досить складно. Напевно, тому, що це – таїнство. А таїнство неможливо достеменно пояснити, розкласти по полицях. Це щось сокровенне, що кожен переживає по-своєму, і щось колективне, що робить громаду одним цілим. Словом – таїнство...

Але не говорити про причастя неможливо. І не лише тому, що це досить важлива частина життя Церкви, а тому, що Вечеря Господня, як і будь-який видимий обряд, ризикує втратити у свідомості людей свій внутрішній зміст і перетворитися на чергову мертву традицію. «А далі, коли ви збираєтесь разом, то не на те, щоб їсти Господню Вечерю», – каже апостол Павло (1 Кор. 11:20). В іншому перекладі – «... ви збираєтесь так, що це не значить їсти Господню Вечерю».

Що ж тоді значить причастя, і чи не розходиться моє розуміння цієї заповіді з її біблійним контекстом? Постарайтесь подумки відповісти на це питання – і зрозумієте, наскільки конкретним є поняття причастя особисто для вас.

Приклади проведення причастя знаходимо в Євангеліях, Діях святих апостолів та Посланнях. Хочу зауважити основну відмінність при порівнянні сучасного й першоапостольського підходів до «хліболамання». Тепер Вечеря Господня – це особливий день, до якого треба по-особливому готуватися. Спробуємо уявити, як апостол Петро на черговому домашньому зібранні перших віруючих оголошує: «Брати та сестри, наступного зібрання ми матимемо спомин смерті Господа нашого Ісуса Христа. Будемо в пості й молитві готувати власні серця!». По-перше, такого в принципі не могло бути, адже в перших християн кожне зібрання було «хліболаманням»: «І кожного дня перебували вони однодушно у храмі, і, ломлячи хліб по домах, поживу приймали із радістю та в сердечній простоті» (Дії 2:46). Це був не винятковий день, коли потрібно «особливо освятитися», а щоденний спосіб життя. Зібрання перших християн скоріше можна уявити як невимущене спілкування, під час якого в обов'язковому порядку здійснювалася Вечеря Господня. Причому Вечеря була вечерею в прямому значенні – люди споживали їжу, яку самі ж принесли. Одна з цілей – щоб більша забезпечені могли поділитися з убогими. «Ось тому, мої браття, сходяться на поживу, чекайте один одного», – благає апостол Павло (1 Кор. 11:33).

Відповідно ніде в Писанні не вказано, що до Господньої Вечері треба якось по-особливому готуватися, «освячуватися». Щодо цього вжите тільки одне слово – «випробовувати» (себе). Причому з контексту видно, що це швидше стосується перевірки не на гріховність (що, звичайно, ніколи не зайве), а на глибину усвідомлення жертви Ісуса Христа й посвяти Йому. Якщо вже й говорити про «готовність» до причастя, то можна вивести таке правило: «Те, який час мені потрібен, щоб підготуватися, покаже, наскільки в мене близькі стосунки з Богом».

Вечеря – символ сокровенного спілкування. Чи потрібна особлива підготовка до зустрічі з близькими друзями, рідними? Звичайно, ні! А от йдучи до «чужих» або людей, з якими були втрачені стосунки, ми підбираємо слова, намагаємося якнайкраще виглядати тощо. Якось я зустрів у місті чоловіка з іншої церкви, який недавно повернувся до Бога. виявилося, що він якраз прямує в дім до своєї дружини й дітей, яких залишив дуже давно. Пам'ятаю, з яким хвилюванням він розповідав про підготовку до цієї зустрічі... Напевно, щось подібне переживав блудний син із притчі Ісуса Христа: «Стільки років минуло... Чи прийме мене мій батько? Чи дозволить стати бодай рабом у своєму домі? Чи пробачить?».

Отож якщо я спілкуюся з Богом щодня, причастя не буде якимось особливим, визначним днем – це просто чергова приємна зустріч з Небесним Отцем. Що ж до слова «випробовувати» (себе), то я розумію його так: «Проаналізуй, наскільки ти усвідомлюєш, що відбувається між тобою і Богом під час причастя. Чи не стало воно для тебе порожнім обрядом?».

Ісус сказав: «Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього» (Ів. 4:23). І: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20). Ось вона – Господня Вечеря, тиха розмова людини і Бога, що стала можливою через кров і тіло Ісуса Христа. Такою була Таємна Вечеря Божого Сина з найближчими учнями. Такими були зустрічі перших християн по домах. Чим більше винятковості надається певним діям, тим швидше вони

перетворюються на обрядовість. Чим більше простоти й невимущеності, тим більше життя! Адже найголовніше – те, що відбувається всередині нас під час зовнішнього обряду!

Можливо, сучасна практика проведення Вечері Господньої певною мірою виправдана вимогами епохи... Та, на мою думку, на два її суттєві недоліки просто неможливо не звернути увагу.

По-перше: винятковість дня причастя й потреба «особливої підготовки» часто змушує людей не брати участі в Заповіді, адже вони не почуваються достатньо «освяченими» й «підготованими». Цю проблему варто розглянути окремо.

По-друге: у свідомості людей відкладається наступна схема: «Цілий місяць можна жити як заманеться, потім, за кілька днів до заповіді, у всьому покаятися, посповідатися, «освятитися», прийняти причастя – і знову можна розслабитися на цілий місяць!». Це інша крайність.

Що значить причастя?

Пам'ятаю, щойно ставши частиною церкви й отримавши право причащатися, я зіткнувся з сильною внутрішньою боротьбою. Мене постійно мучили питання: «Що відбувається в мені, коли я приймаю хліб і вино? Це просто візуальний символ тіла й крові чи щось більше? Чи усвідомлюю я справжню суть причастя? Чи правильно все роблю? Адже інакше можу прийняти заповідь собі на осуд...»

На жаль, я не чув чіткого вчення про «хліболамання». Навпаки, із кафедри лунали настільки розмиті фрази, що складалося враження: проповідники розуміють не більше за мене. А після проповідей залишалося тільки відчуття, що ти «недостойний» і «недостатньо святий»... Невже я прийшов до Бога, щоб постійно жити з почуттям вини?! Вихід був один – самотужки пізнавати суть Господньої Вечері через дослідження Божого Слова. Саме тому я назвав статтю «Моє причастя» – це мої особисті духовні пошуки, висновки, які зробив особисто для себе і в яких на цей час переконаний.

Ми живемо в пору підробок, коли все частіше форма розходиться зі змістом. І гарне зовнішнє оформлення не означає якісного наповнення. Напис «Апельсиновий сік» не значить, що в ньому є апельсини. Привітна усмішка не значить, що вам справді раді. Покаяння біля кафедри не значить народження згори. Апостол Павло пише, що споживання хліба й вина – це не значить їсти Господню Вечерю.

Відповідаючи на питання: «А що ж значить їсти Господню Вечерю?», я виокремив для себе чотири тези, на яких зосереджуюся кожного разу, приймаючи Заповідь.

Найперше і головне: причастя – це символ перебування в Христі: «Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому» (Ів. 6:56). Ось тут і починається відповідь на проблему «достойної» чи «недостойної» участі. Здебільшого людина думає так: «Якщо буду «достойний» (тобто достатньо святий), то прийму – і буду мати життя». Але таке мислення заводить в глухий кут, адже без Божої благодаті я ніколи не зможу стати достатньо святим. Я потребую Божої благодаті (проявом якої і є Вечеря Господня), щоб бути «достойним», але... не приймаю Вечері Господньої, бо – «недостойний»! Виходить замкнуте коло.

Я переконаний: тіло й кров Ісуса Христа якраз і дають мені і праведність, і вічне життя. Праведність – це не те, за що дається вічне життя, це дар, так само, як і вічне життя. Якщо я не приймаю, бо не вважаю себе достойним, то сам себе заганняю в глухий кут і позбавляю життя. «Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів. 5:12).

Ви можете заперечити: «А від чого тоді застерігає апостол Павло?». Можливо, це вас здивує, але в Євангелії немає жодного місця, яке б говорило, що можна не приймати причастя.

По-друге, причастя – це оновлення пам'яті про жертву Христа: «Узявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: «Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!» (Лк. 22:19).

Людська пам'ять має властивість притуплятися. Навіть найважливіші події з часом втрачають чіткість, свіжість. Часто повторювані дії стають звичкою. Про багато речей Господь змушений нагадувати Своему народові: «Пам'ятайте той день, коли ви вийшли з Єгипту, із дому рабства!» (2 М. 13:3); «Пам'ятайте про чуда Його, які Він учинив, про ознаки Його та про присуди уст Його» (1 Хр. 16:12); «Пам'ятайте про Лотува дружину!» (Лк. 17:32); «Пам'ятай про Ісуса Христа з насіння Давидового, що воскрес із мертвих, за моєю Євангелією» (2 Тим. 2:8); «Пам'ятай, звідки ти впав, і покаяйся, і вчини давніші роби» (Об. 2:5). Чи не тому в Біблії ціла книга – Повторення Закону?

Відомо, що найсильніше діє візуальна пам'ять. Тому, попри ключову важливість внутрішнього змісту, найважливіші духовні дії і істини Господь закарбував у вигляді зовнішніх проявів. Силою образів, символів причастя нагадує нам про головне. Ламається хліб – і перед нашими очима преторій. Бичі лягають на тіло Ісуса, рвучи його на шматки... Плеться вино – а ми бачимо Голгофу. Кров тече з ран Божого Сина... Ми простягаємо руку й беремо шматочок хліба, робимо ковток із чаші – приймаємо Його жертву, а в ній – прощення, зцілення, вічне життя.

От ми й повернулися до проблеми «недостойної участі». Уважно перечитавши 1 Кор. 11:21-34 і не вириваючи з контексту уривку: «Нехай же людина випробує себе, і так нехай хліб їсть і з чаші хай п'є. Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і п'є!», неважко помітити, що має на увазі автор.

Коринтська церква – оригінальний приклад живої, динамічної, хоча все ще дуже недосконалої громади. І тут якраз йдеться про один із моментів, який критикує апостол Павло (а він писав послання, здебільшого, у відповідь на конкретні проблеми). Сходячись на щоденні зібрання, християни якраз і стали забувати про внутрішню суть сокровенного єднання Господньої Вечері. Кожен спішив з'їсти власну вечерю, убогі лишалися ні з чим, люди навіть не чекали один одного, зводячи жертву спільності нанівець.

Що значить у цьому контексті «недостойно приймати»? Дуже просто: споживати їжу, навіть не згадуючи про жертву Христа, не усвідомлюючи значення символів, забувши про любов до ближнього як основу Ісусового вчення. Не роздумуючи – тобто не маючи перед очима збитого тіла й пролітої крові... А коли людина не судить (не аналізує) саму себе й не відчуває потреби в Христі, наслідок один – Божий осуд!

А тепер основне запитання: чи є хоч одне слово про те, щоб не брати участі в причасті? Жодного! Апостол не каже: «Якщо не достойні, не приймайте», його думка: «Приймайте й приймайте достойно! Приймаючи з покаянням, роздумами, усвідомленням того, що Ісус зробив для вас, приймайте, щоб мати життя!». Якщо в мене щире серце і я не погоджуюся, а борюся з гріхом – я не буду осуджений. Приймаючи тіло й кров, я цим самим кажу, що відкидаю гріх і хочу перебувати в Христі. Я роблю крок до Христа! Якщо ж не беру участі – я ніби тимчасово, та все ж погоджуюся зі своїм станом, відтягую рішення, даю собі шанс ще трохи побути в

гріху. Цим самим я кажу, що поки що не буду перебувати в Христі, щоб Він звільнив мене від гріха і дав життя. Я роблю крок назад, від Христа, відкидаю Божу благодать!

Подібна проблема була в галатів, до яких звертається апостол: «Божої благодаті я не відкидаю. Бо коли набувається правда Законом, то надармо Христос був умер!» (Гал. 2:21). На жаль, багато людей не беруть участі у Вечері Господній саме тому, що потрапили в пастку Закону й намагаються самотійно досягнути праведності.

Третя думка: Причастя – це переживання єдності з Церквою: «А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми» (Ів. 17:22). Такою була молитва Ісуса Христа під час Таємної Вечері. Перед тим Він сказав, що настав час прославитися Сину Божому, очевидно, передбачаючи власні страждання й хресну смерть. І цю славу – славу тіла й крові – Він передав нам, щоб ми були єдине.

Я дуже люблю цю пісню Івана Проханова: «Здесь мы слышим голос Бога: «Зерен много, хлеб один, одна чаша, капель много, Вы одно – как Я один»... На мій погляд, вона найкраще передає суть цього надприродного єднання у Святому Дусі. Чи згодні ви, що на служіннях ми часто зміняємося не тільки через проповіді, як через те, що бачимо один одного, спілкуємося, молимося разом? Саме про це каже апостол Павло в наступному розділі: «Ми всі одним Духом охрищені в тіло одне. Отож, тепер членів багато, та тіло одне» (1 Кор. 12:13, 20).

Не випадково структура церкви порівнюється з будовою тіла. Усі органи в тілі, по-суті, служать одне одному собі на збиток. Серце перекачує кров, воно зношується, зате решта органів мають поживні речовини. Шлунок перетравлює їжу, він жертвує собою, щоб забезпечити всіх необхідною енергією. Уявімо собі орган-егоїст, який сказав: «Навіщо мені тіло, я й сам по собі чудово проживу!». Не мине й години, як він помре. Так і християнин духовно помирає поза церквою. Ми потребуємо сокровенного єднання в Дусі Святому, як повітря й води!

Четверта теза: Причастя – це євангелізація: «Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде» (1 Кор. 11:26).

Що тут додати? Кажуть: «Краще раз побачити, ніж сто разів почути» – а під час заповіді якраз і промовляють візуальні символи. Крім того, мені здається, якщо позачерковна людина відчує атмосферу справжньої любові та єдності, які мали б панувати в церкві, особливо під час Господньої Вечері, то це подіє на неї сильніше за будь-яку проповідь!

На цьому стою!

Чудово розумію, що я, як і будь-яка людина, можу в чомусь помилятися. Але це пізнання для мене особливо цінне, тому що воно – моє. Воно вийшло з напружених молитовних пошуків і боротьби. Це – моє причастя! Ділюся цими думками не для того, щоб читач прийняв їх як інструкцію до дій, а для того, щоб надихнути кожного на власні роздуми, пошуки й висновки. Бо в кожного з вас має бути ваше причастя!

Люблю згадувати першу у світі Вечерю Господню – Ісус з учнями в горниці. Там було справжнє сокровенне спілкування – зібрані тільки найближчі. Там відкривалися таємниці пізнання Бога. Там Ісус зміцняв і надихав Своїх учнів. Там був показаний взірць покорі через омивання ніг. Там відкривалося майбутнє. Там виявлялися глибини серця, приховані мотиви. Там був виявлений зрадник, який, зрештою, залишив горницю. До речі, якраз Юдине причастя й може служити прикладом недостойної участі – коли людина, яка свідомо грішить і не збирається каятися, приймає з рук Ісуса шматок хліба, це виглядає цинічно до блюзнірства. «За тим же куском тоді в нього ввійшов сатана» (Ів. 3:27).

Коли я приймаю причастя, намагаюся перш за все глибоко усвідомити, що зробив для мене особисто Ісус, і дякую Йому від щирого серця. Я приймаю вірою, беручи хліб і вино, що я спасений і живий завдяки Його жертві. Я каюся і відкріпаюся від усякого гріха, але концентруюся не на гріхах, а на Ісусі Христі. Я намагаюся глибше зрозуміти Бога і Його характер. Я перевіряю власні стосунки з церквою – чи немає перешкод, щоб пережити єдність?

Я завжди буду приймати причастя: тому що хоч і маю багато недоліків, але не погоджуюся з ними і своєю участю ще раз заявляю, що борюся з ними; тому що в крові Ісуса є перемога над гріхом; тому що це дійство освяжає в моїй пам'яті жертву Ісуса й дозволяє пізнати її ще глибше; тому що так я підтримую зв'язок з Тілом Христовим; тому що цим я розказую іншим людям про смерть і близький прихід Христа; тому що Сам Бог сказав так робити. Це те, на чому я стою!

Дмитро Довбуш.
«Благовісник», 2, 2016.

У СВІТІ БЕЗ СВІТУ, АЛЕ ДЛЯ СВІТУ

Бог хоче спасати і продовжує спасати людей. У Нью-го є ще великі чудові плани для землі і є важливий план для Своєї Церкви. Сутність Євангелія – спасіння. Це відповідь на те, чому ми проповідуємо, чому плануємо, аналізуємо, молимося.

Залишаючи землю, Ісус підійшов до Своїх учнів і сказав: «Тож ідьте і навчіть всі народи, християни їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:19-20).

Звернімо увагу на три тези, які свідчать про важливість нашої місії у спасінні людей. Не ми спасаємо грішників, але ми учасники цього спасіння, тому що Бог вживає нас.

Проповідь Євангелія – унікальна місія Церкви

Це завдання належить лише Церкві. Нам надано честь виконувати Велике доручення Христа. Саме нам, спасеним, Бог доручає місію проголошувати істину про спасіння. З цієї причини ми ще не підхоплені і залишаємося до часу на землі для благовісту.

Звіщати спасіння – головна Божа програма в часи благодаті. Ми отримали право бути Його представниками і послами. «Бог у Христі примирив світ із Собого Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення. Оце ми як посли замість Христа, ніби Бог благує через нас, благуємо замість Христа: примиріться з Богом!» (2 Кор. 5:19-20).

Тому кожен християнин – місіонер. Кожен християнин на початку XXI століття залишається, аби звершувати місіонерське служіння. Для нашого благовісту існують причини. Одна з них – моє особисте спасіння. Біблія каже, щоб ми пам'ятали, ким були раніше, звідки Він нас вивів і вивів із темряви у світло Сина Свого. Саме ревність у спасінні інших вирізняє християн, які пам'ятають ціну власного викуплення. До цього звикнути не можна. Спасіння за своєю природою не

егоїстичне, тому спасенний думає про спасіння інших, а не задовольняється і гордиться власним.

Нас має більше цікавити спасіння людей, аніж дискусії спасених. Серед багатьох важливих речей слід віддавати перевагу головним, тому воїни Христа готуються до битв, а не до внутрішніх дебатів. У цьому – наше покликання. Ми стоїмо в проломі за людей, у заступництві, а не просто боремося за особисті погляди. Посланці Христа не повинні демонструвати свої «духовні м'язи» у тилах, а мають віддавати себе гідній підготовці, після чого – посвячуватися служінню. Справжня духовна зрілість, словення Духом Святим приводять до глибокого переконання: наше місце не в тилах, а на передовій, для проголошення, що правда – в Ісусі Христі.

Григорію Сковороді належить одна проста теза: «Я живу не для того, щоб їсти, а їм для того, щоб жити». Наше служіння полягає не в тому, щоб просто досліджувати Біблію і молитися за своє життя. Ми вивчаємо Слово Боже і всебічно піклуємося про свою духовність для того, щоб ефективно служити людям у цьому світі.

Церква Ісуса Христа – це не секта особливих людей, які втратили зв'язок зі світом. Це зібрання покликаних зі світу, але посвячених світові людей. Пам'ятаєте первосвященницьку молитву Христа: «Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого» (Ів. 17:15)? У світі без світу, але для світу – ось така наша місія.

Проповідь Євангелія – служіння Церкви

Останні часи відзначаються байдужістю людей до Слова Божого. Але їхня байдужість – це не привід для нашої. У словах, які ми промовляємо під час молитви: «Нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє», захована наша мрія і сутність нашого служіння. Ми не можемо спокійно жити, якщо поруч тисячі йдуть до пекла! І географія тут не важлива.

Тому кожен живий християнин і кожна церква покликані стати учасником місіонерського руху. Сучасне покоління стрімко втрачає орієнтири, морально-етичні цінності. Спостерігається духовна деградація, моральна розбещеність, руйнуються сімейні цінності, домінує матеріалізм. Це

приводить до духовного банкрутства. Наше відроджене серце має це відчувати.

Служіння благовісту обмежене в часі – ми маємо лише сьогодні. Для Церкви Христової як рятівної служби, як команди спасіння у XXI столітті залишається дуже мало часу. Світ пришивидшує ходу в пошуках життя без Бога і деградує, тому нам усе більше потрібно сфокусуватися на місії спасіння.

Християни останніх часів особливо відповідальні за правильну передачу Євангелія. Одна з характеристик вірності Церкви Христу полягає у точному проголошенні Слова. Тому християни продовжують говорити про гріх і наголошувати на необхідності особистих взаємин із Богом. Ці речі сьогодні не популярні, але саме так Слово проголошується в силі і досягає сердець.

Ми покликані бути вірними повному Євангелію, передавати всю волю Божу, а не вибірково якусь її частину. Бог помістив нас у часі, коли здорової науки, за словами апостола Павла, «знести не зможуть». Теорії процвітання й успіху більш популярні, ніж істина про покавання. Через такі компроміси Церква втрачає сили. І популярне Євангеліє сучасності – це не точне Боже Слово.

Хто і що нам сьогодні заважає благовістити? Сьогодні – це не час для комфорту, посередності, теплоти або лінії. Неможливо повністю радіти власному спасінню, якщо воно не супроводжується проповіддю Євангелія іншим людям.

Особистий євангелізм має стати невід'ємною практикою кожного члена церкви.

Проголошення Євангелія – успішна місія Церкви

Місія Церкви закінчиться на мажорі, бо це гарантує Той, Хто сказав: «Не біється, Я переміг світ». У Христа визначений час для спасіння і визначене число спасених. Церква буде наповнена з усякого народу і племені, тому ми на землі доти, доки не ввійде повне число поган.

Церква переживає різні періоди. В Україні був великий духовний урожай у 90-х роках. Сьогодні – інший час, але Бог продовжує спасати. Можливо, хтось перебуває в ностальгії за минулим, але

необхідно дивитися в майбутнє, оскільки завтрашній день буде важчий. Для цього потрібні мобілізація, молитва і ревність, необхідно шукати Бога.

Христос гарантує, що проголошення Євангелія буде успішним: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідчення всім народам. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14). Нашим найкращим приготуванням до зустрічі з Христом є вірне і постійне проголошення Слова Божого, тоді наші «мечі» спрямовані у правильний бік: «Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злочи» (Еф. 6:12).

Сьогодні не час для відпочинку чи зупинки – це час переосмислення, а не пересиджування. Наша місія занадто важлива, щоб зволікати, на щось чекати і залишатися пасивними. Християнам сьогодні варто переглянути пріоритети: менше для себе і більше – для Бога. Його Церква в останні часи – це не зал для очікування на вокзалі, де можна спокійно подрімати. Вона має стати шпиталем, де понівечені, знесилені серця отримають допомогу, де люди відчуватимуть тепло. Церква – це ковчег спасіння, де відбувається цілення душ. Тут вони зміцнюються і зростають і звідси виходять на поле служіння, тому що їхня місія – це Велике доручення Христа.

Якщо не через нас, то через інших Бог звершить цю роботу, і в будь-якому разі Його місія увінчається успіхом. Служіння Церкви закінчиться великим тріумфом прославлення Того, Хто сидить на престолі слави! «Достойний Агнец, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення! І кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і під землею, і на морі, і все, що в них, чув я, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки!» (Об. 12:13).

Тоді сонми спасених стануть разом поклонятися Господу. Місія Церкви завершиться перемогою. Тоді й почнемо царювати! А сьогодні, ще не час...

Валерій Антонюк.

ШЛЮБ: НА МЕЖІ ДВОХ СВІТІВ

Життя кожної людини поділяється на дві частини: до і після одруження. Думки, бажання, стиль життя, мрії, молитви, подорожі, робота, служіння, інакше кажучи, цілісний світ людини, яка не одружена, яскраво різниться від світу тієї, яка перебуває у шлюбних взаєминах. Кожен з цих світів по-своєму прекрасний, по-особливому привабливий і унікальний по своїй суті. Добре бути неодруженим і мати відповідні привілеї і разом з ними відповідні труднощі. І так само добре своєчасно вступити в шлюб і розділяти радість і горе з супутником життя.

Весілля. Ця церемонія вступу в заповіт між подружжям змінює долі мільярдів людей по всьому лицю землі назавжди. Так задумав Бог. Шлюб – це Його ідея, Його проект, на який Він має право власності – копірайт. Постає лише одне запитання: що ми знаємо про світ «по той бік» після весілля і чи готові ми до всіх радощів, привілеїв, багатства та глибини стосунків, а також до викликів та ризиків, які приховує в собі подружнє життя?

У сучасної молоді людини шансів стати повноцінним, міцним подружжям – небагато, бо фактори, які впливають на формування світогляду щодо шлюбу, вкрай невтішні. Рідко коли у молоді людини є автентичний приклад власної сім'ї. Зазвичай піднімаються лише кілька рук в півтисячній аудиторії, коли звучить питання: «Хто з вас хоче мати такі самі стосунки, як у ваших батьків?».

Про це свідчать і результати недавнього опитування півтори тисячі молоді віком 15-16 років. «До кого ви звертаєтеся за допомогою, коли потрапляєте у складні життєві обставини?». Один (!) відсоток хлопців і дівчат сказали, що звертаються до тата, 34% опитуваних – до мами, 12% – до батьків, решта (а це 53%) вирішують проблеми самостійно чи просять підтримки в друга або подруги.

Це трагедія! Дитина не вважає за потрібне звертатися до батьків, коли їй важко. В Україні щороку з'являється 370 тисяч нових сімейних пар, більшість з яких не мають навіть базових знань про сімейні стосунки. Яке майбутнє їх чекає?

Багато голівудських фільмів та ЗМІ показують біле чорним, а чорне – білим. Повний безлад заповнює голови майбутніх чоловіків і жінок міфами про

подружні стосунки. Тут ми бачимо демонстрацію егоїзму, непростення, зради, служіння лише собі та захмарному власному задоволенню – на противагу жертвній любові, посвяті, святості та глибині щастя, яке приносить в серце Христове вчення. Саме тому самого бажання та віри виявляється недостатньо.

«... І стануть вони одним тілом», – каже Біблія. На майбутнє подружжя чекають прийняття тисяч спільних рішень, багаторазові прояви любові й ніжності тоді, коли хочеться кричати. А ще взаємна довіра і повага в моменти, коли нестерпно важко, вирішення мільйонів життєвих ситуацій плюс безліч непередбачуваних обставин. Які навички потрібні сучасному молодому хлопцеві, аби стати головою своєї сім'ї, як і Христос – Голова для Церкви?

Що має знати сучасна дівчина, щоб зуміти стати мудрою дружиною, яка будуватиме свій дім, а не руйнує його власними ж руками?

Українські фахівці стверджують, що підготовка до шлюбу повинна тривати щонайменше 18 років – з моменту зачаття до повноліття. Церква не має права кидати цю сферу на призволяще. Ми зобов'язані не тільки спорядити молодь всіма необхідними біблійними знаннями, а й допомогти їхнім знанням стати їхніми власними переконаннями і далі – навичками у щоденному житті. А це означає порушувати у своїй громаді теми Божого погляду на шлюб, на призначення чоловіка, жінки, сім'ї, теми любові-закоханості, вибору партнера, сексуальності, чистоти, відповідальності, вміння керувати своїм життям тощо.

Безпосередня ж підготовка полягає в особистих зустрічах майбутнього подружжя з підготовленим фахівцем, який знається на всіх нюансах дошлюбної підготовки і може дати відповіді на реальні запитання, а також допоможе їм намалювати картину і бачення свого подружнього життя.

Збудування церкви через зміцнення сімей – насамперед перед вступом у шлюб, а також через навчальну, консультативну, наставницьку, духовну підтримку молодих сімей – має стати пріоритетнішим за хор, недільну школу та навіть служіння нужденним. Докладаючи максимальних зусиль у підготовці молоді до одруження, ви зробите свою церкву міцною не лише ззовні, а й із середини.

Шлюб набагато серйозніший за вибір університету, отримання диплому і вибору професії. Це окрема наука, яка має свої закони і правила і мусить бути вивченою тими, хто бажає отримати статус одруженого/одруженої. Залишається лише одне питання: яку роль відіграє у цьому Христова Наречена?

А. Юхимчук.

ОСОБИСТЕ СВІДЧЕННЯ

Бог залишив нам Своє об'явлення не у формі певних догматів чи постанов. Він дав нам оповідання. Біблія – це розповідь, це особисте свідчення Самого Бога про те, як Він любить людей.

Так само й апостол Павло представляє свою апологію як особисту розповідь про стосунки з Богом Його обраного народу та як розповідь про стосунки з Богом всього людства. І кожен із нас – частина цієї розповіді.

Цю розповідь переказує Лука у Діях апостолів трічі (розділі 9, 22, 26).

Розгляньмо основні елементи апостольського свідчення й подумаймо, які практичні уроки ми могли б взяти з нього.

Умійте цінувати співрозмовника

«О царю Агіппо! Уважаю себе за щасливого, що сьогодні я перед тобою боронитися маю з усього, у чім мене винуватять юдеї, особливо ж тому, що ти знаєш усі юдейські звичаї та суперечки...» (Дії 26:1-3). Апостол не виходить за межу традиційного в ті дні шанобливого ставлення до тих, хто при владі. Але в словах Павла немає лестощів, він указує на реальні достоїнства свого опонента, який був експертом у юдейських законах і традиціях.

Визнання достоїнств опонента має бути не підлабузництвом, а реальною повагою, яка руйнує бар'єри. Зрештою, це смиренне розуміння нашого істинного становища. Як часто ми намагаємося говорити з грішниками звисока, забуваючи, що в нашому спасінні немає жодної нашої заслуги.

У Божому плані віруючі мають служити тим, хто гине, допомагаючи їм набутти спасіння.

Знайдіть точку перетину у ваших переконаннях

«Я стою отут суджений за надію обітницї, що Бог дав її нашим отцям, а її виконання чекають побачити наші дванадцять племен, служачи Богові безперестанно вдень та вночі» (Дії 26:6-7).

Павло знаходить щось спільне між ним та Агіппою. Ви не зможете ні в чому переконати людину, якщо з самого початку ви ні в чому не згодні з нею. Ніхто не буде вас слухати, якщо ви говоритимете про важливе для вас, а не для співрозмовника.

Христос називав Себе другом митників та грішників (див. Мт. 11:19). Чи багато з нинішніх проповідників готові назвати себе так? Чи доводилося в рекламі євангелізаційних шоу замість «великий

проповідник, який збирає цілі стадіони людей...», читати: «друг злочинців, повій, податківців ще, можливо, й напишуть».

Для того, щоб прокласти шлях Господу, ми повинні стати частиною життя іншої людини, ототожнитися з нею.

Пригадайте своє життя до навернення

«Життя моє змалку, що спочатку точилося в Єрусалимі серед народу мого, знають усі юдеї, які відають здавна мене, аби тільки схотіли засвідчити, що я жив фарисеєм за найдокладнішою сектою нашої віри... Правда, думав був я, що мені належить чинити багато ворожого проти Ймення Ісуса Назарянина, що я в Єрусалимі й робив, і багато кого зо святих до в'язниць я замкнув, як отримав був владу від первосвящеників; а як їх убивали, я голос давав проти них. І часто по всіх синагогах караючи їх, до богозневаги примушував я, а лютуючи вельми на них, переслідував їх навіть по закордонних містах» (Дії 26:4-5, 9-11).

Апостол не хвалиться своїми досягненнями в боротьбі проти Церкви. Він на власному прикладі показує, що для людини, яка не пізнала благодаті Божої, така поведінка природна. Ми повинні показати невіруючим, що ми чудово їх розуміємо й визнаємо, що, за людськими мірками, їхній спосіб життя прийнятний і навіть достойний.

Розкажіть, як Бог прийшов у ваше життя

«Коли в цих справах я йшов до Дамаску зо владою та припорученням первосвящеників, то опівдні, о царю, на дорозі побачив я світло із неба, ясніше від світлості сонця, що осяяло мене та тих, хто разом зо мною йшов!.. І як ми всі повалились на землю, я голос почув, що мені говорив єврейською мовою: «Савле, Савле,

чому ти Мене переслідуєш? Трудно тобі бити ногою колючку!». А я запитав: «Хто Ти, Господи?». А Він відказав: «Я Ісус, що Його переслідуєш ти. Але підведися, і стань на ноги свої. Бо на те Я з'явився тобі, щоб тебе вчинити слугою та свідком того, що ти бачив та що Я відкрию тобі. Визволяю тебе від твого народу та від поган, до яких Я тебе посилаю, відкрити їм очі, щоб вони навернулись від темряви в світло та від сатаниної влади до Бога, щоб вірою в Мене отримати їм дарування гріхів і долю з освяченими» (Дії 26: 12-18).

Звичайно, ми можемо сказати, що наше навернення не було настільки драматичним, як у Савла з Тарсу. Але особисте навернення – ключовий момент свідчення. Люди можуть заперечувати ваші цінності, ваші переконання та доктрини, але хто може заперечити ваш досвід? Хто може заперечити те, що ви реально пережили? У цьому й сила особистого свідчення.

Пам'ятаєте, як це було в оповіді про сліпонародженого, якого зцілив Ісус? «І покликali вдруге того чоловіка, що був сліпим, і сказали йому: «Віддай хвалу Богові. Ми знаємо, що грішний Отой Чоловік». Але він відповів: «Чи Він грішний не знаю. Одне тільки знаю, що я був сліпим, а тепер бачу!» (Ів. 9:24-25).

Я був сліпий, а тепер бачу. Це – факт. Можуть заперечуватися мої уявлення, мої переконання й доктрини, але я знаю одне: моє життя було нікчемним, а тепер у ньому є сенс, мета і радість.

Апостол розповідає Агіппі про своє навернення неквапливо, заходячи здалека. Можливість для такої детальної оповіді з безліччю деталей ви можете отримати під час домашнього спілкування чи вночі біля багаття під зоряним небом. Це привід все переосмислити, ділячись власними переживаннями.

Однак такої можливості може ніколи й не бути. Та й невіруючі, як той же Фест, навряд чи будуть довго вас слухати. Тому, готуючись дати «відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію», треба вміти розповісти своє свідчення за 20 секунд. Але за цей час ви повинні зробити пролом у твердині та сподіватися, що пізніше, можливо, вам почнуть ставити питання.

Ось, наприклад, моє двадцятисекундне свідчення: «Я здобув хорошу світську освіту, але мене вчили, що Бога немає і Біблія – це лише збірка казок для літніх неграмотних жінок. І, щоб я прочитав Біблію, Бог закинув мене за Північний полюс, не давши з собою жодної книги, крім

Біблії. І я вирішив, що не завадить прочитати декілька казок на ніч. І, справді, не завадило. Я переконався, що з усіх «духовних книг» лише Біблія каже правду про світ, у якому ми живемо».

Я розумію, що ця оповідь не така вже й звичайна, але це також – не привід хвалитися. Я шкодую, що не прийшов до Бога раніше, не чекаючи екстремальних заходів з Його боку. Тоді б у моєму житті було набагато менше дурниць і набагато більше радості. Тоді б моє двадцятисекундне свідчення звучало б, як в одного молодого чоловіка: «Батьки любили мене настільки, щоб навчити: для Бога недостатньо того, що я просто хороша людина. Я довірив своє життя Христу й жодного разу відтоді не пошкодував про це. Лише Ісус здатен наповнити життя сенсом».

Павло також мав своє двадцятисекундне свідчення: «А по всіх Він (Ісус) з'явився ї мені, мов якому недородкові. Я бо найменший з апостолів, що негідний зватися апостолом, бо я переслідував був Божу Церкву. Та благодаттю Божою я те, що є, і благодать Його, що в мені, не даремна була...» (1 Кор. 15:8-10). Таке коротке свідчення – це не просто «лозунг», який привертає увагу слухачів. Воно – нагадування нам самим, щоб не забути, ким би ми були без Божої благодаті. Це нагадування про реальну участь Бога в нашому житті.

Зв'яжіть ваше свідчення зі свідченням Божого Слова

«Але, поміч від Бога одержавши, я стою аж до дня сьогоднішнього та свідкую малому й великому, нічого не розповідаючи, окрім того, що сказали Пророки й Мойсей, що статися має, що має Христос постраждати, що Він, як перший воскреснувши з мертвих, проповідувати буде світло народів і поганам!» (Дії 26:22-23).

Ми не наділені певним власним авторитетом. Єдиний авторитет, на який ми можемо спиратися, – авторитет Того, про Кого ми свідчимо. І ми завжди повинні базуватися на Його Слові й бути утвердженими в Ньому. Інакше наше свідчення буде марним.

Не піддавайтеся на провокації

«Коли ж він боронився отак, то Фест проказав гучним голосом: «Дурієш ти, Павле! Велика наука доводить тебе до нерозуму!». А Павло: «Не дурію, о Фесте достойний, але провіщаю слова правди

та широкого розуму. Цар бо знає про це, до нього з відвагою я й промовляю. Бо не гадаю я, щоб із цього що-будь сховалось від нього, бо не в закутку діялось це» (24-26).

По суті, Фест звинувачує Павла в безумстві. Це чистої води провокація. Якою була б наша природна реакція на таку образу? Відомстити випадом у відповідь: «Сам дурень!». Чи зайняти оборонну позицію: «Та як ти смієш! У мене дві вищі освіти!».

Але Павло на цю провокацію не піддається, він її просто ігнорує. Апостол спокійно відповідає Фесту, не витрачаючи часу на суперечки. У нього була можливість бесідувати з прокуратором раніше, і, найімовірніше, така можливість буде й потім, після від'їзду царя. Зараз же в нього, невинно заарештованого, єдиний шанс звернутися до царя з проханням про звільнення. І він визнає до царя про звільнення.

Якби Павло піддався на провокацію, він ніколи не міг поставити Агіппі прямо й основне питання.

Притягніть до відповідальності

«Чи віруєш, царю Агіппо, Пророкам? Я знаю, що віруєш. Агіппа ж Павлові: «Ти мало що не намовляєш мене, щоб я став християнином...» А Павло: «Благав би я Бога, щоб чи мало, чи багато, не тількино ти, але й усі, хто чує сьогодні мене, зробились такими, як і я, крім оцих ланцюгів...» (Дії 26: 27-29).

Свідчення не має бути просто захопливою розповіддю на духовні теми. Закликаючи співрозмовника до відповідальності, ви спонукаєте його приміряти все почуте до себе самого. Не обманюйтеся очікуванням, що відповідь завжди буде позитивною. Хтось буде готовий відповісти, як ефіопський вельможа; але хтось відкине ваше свідчення, як Фест. Хтось же буде просто розтягувати час, уникаючи відповіді, як Агіппа.

Люди відкидали свідчення Павла; люди відкидали свідчення Самого Ісуса; будуть відкидати й ваше. Якщо ви вважаєте це достатнім приводом, щоб відмовитися від свідчення, то ви надто переоцінюєте свою значимість. Річ у тому, що сатана не каже людям «не вірте», він каже: «Не спішіть», поки не стане пізно. Але відкинуть ваше свідчення чи приймуть, ви не дізнаєтеся аж доти, доки не поставите прямого й зрозумілого запитання.

Сергій Головін.

ГОДИННИК СВІТОВОЇ ІСТОРІЇ

Тема Ізраїлю завжди була дискусійною, а в останні дні викликає безліч суперечок.

Одні кажуть, що Ізраїль був і залишається вибраним народом, інші пропагують теорію заміщення, стверджуючи, що його місце сьогодні займає Церква. Тож де сьогодні Ізраїль у Божому плані?

У шостому розділі Послання до євреїв вжите слово «незмінність» стосовно Божої волі (див. 17-й вірш). Це означає, що до неї не можна нічого ні додати, ні відняти. Це щось завершене.

Тому визнаємо ми вибрання Ізраїлю чи ні, Бог продовжує мати з ними справу. Бог не передумав. Бо якщо Бог поміняв Свою точку зору, на чому тоді заснована наша віра в те, що Він не змінить Своє ставлення до Нового Заповіту? Усе Писання говорить нам, що Бог вірний, навіть коли ми – не вірні. І дані Авраамові обітницї залишаються в силі. Ісус прийшов як Син Давида. Він називає Авраама своїм батьком, щоб обіцяне Аврааму відкрилося в Ньому.

Тому ми можемо сміливо говорити про те, що Богу потрібен був не лише «великий майданчик» – Ізраїль, але і маленька сцена – Єрусалим. Саме тут був випробуваний Авраам. На горі Морія, де він мав принести в жертву Ісаака, був розп'ятий Ісус. Святий Дух зійшов у маленьку горницю на горі Сіон

– це невелика гора поруч з горою Морія. І там же Оливна гора, куди Ісус повернеться. Усе – в одному географічному місці.

Писання говорить, що в останні часи гоніння і благословення будуть йти паралельно. Ізраїлю в ті дні буде загрожувати тотальне знищення, тому що, як написано, проти нього повстануть всі народи і оголосять йому війну. Біблія описує цю сутичку з усіма націями світу як Армагеддон. І написано, що вони реально побачать Господа, Того, Кого прокопали. Він прийде і стане на Оливну гору, щоб врятувати Свій народ. Вони будуть гірко плакати і ридати.

Але ще до цих подій одне з питань, яке буде

підніматися серед народів, – як ти ставишся до євреїв? Позиція Церкви повинна бути такою ж, як позиція Бога, тому що Церква єдина з Духом Святим. А позиція Бога в Біблії визначена досить ясно: ми повинні стояти за Ізраїль і відкрито говорити про нашу позицію. Це не означає, що ми підтримуємо всі рішення, прийняті в Ізраїлі. Але Церква повинна стати справжнім другом для Ізраїлю в майбутніх гоніннях і стражданнях.

Відразу три релігії вважають Єрусалим своїм святим містом. Однак найперше Єрусалим – це місто Давида. Коли заходить мова про те, на який підставі євреї анексували цю землю, звертаймося до

Біблії. Вона оповідає, як Давид купив цю землю у якогось Орні. Він придбав величезний шматок землі – те місце, де розміщений Єрусалим. Євреї – діти Давида, тому це їхній у спадок. Але коли 14 травня 1948 року резолюція ООН закріпила за євреями цю землю, наступного ж дня почалася війна. Тому що там, де діє Бог, відразу виникає опозиція.

Тому найперше варто перевірити своє серце на предмет антисемітизму. Якщо ми виявимо там неприязнь або недоброзичливість щодо євреїв, потрібно покаятися. Інакше виникне конфлікт з Тим, Хто назвав євреїв Своїм обраним народом.

По-друге, треба молитися про спасіння євреїв. Апостол Павло в Посланні до римлян говорить, що він молиться про це і що Бог відкриється їм і вони побачать Месію.

І по-третє, у кожного обов'язково на побутовому рівні рано чи пізно виникнуть моменти, коли питання про ставлення до євреїв буде поставлене ребром. І кожному з нас доведеться дати відповідь.

Чи ви будете стояти за Ізраїль у майбутніх гоніннях?

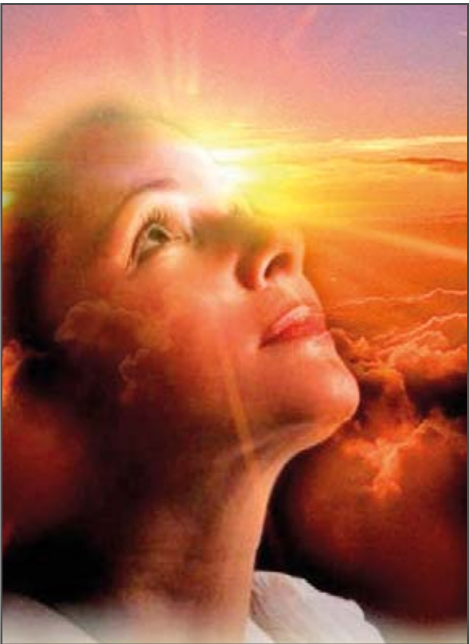
Ізраїль можна назвати годинником світової історії, а Єрусалим – її центром. Цю маленьку територію Бог обрав для своїх планів, тому й така сильна опозиція. Єрусалим належить всьому світу. Це насправді особливе місто – місто Месії. І незабаром саме тут будуть відбуватися дуже значні історичні події, які впритул підводять нас до приходу Ісуса Христа.

Михайло Зозулін
Августина Зозуліна

МОЛИТВА МАТЕРІ

Частина 3. Мати

Не було такого дня, щоб вона не думала про свого сина, про онуків. Постійно молилася за їхнє спасіння. Вісточки не було. Значучи про не-любів невістки, а через те і свою небажаність у їхньому домі, не хотіла набридати своїми листами.

Минуло десять років, протягом яких мати отримувала від сина теплі вітальні слова лише на Новий рік. У відповідь надсилала йому побажання всіляких гараздів. Душа її боліла, але ніхто не знав її глибокої скорботи. Вона зносила все з любов'ю і терпінням. Коли ставало нестерпно важко, для розради читала про страждання Христа, це розчулювало її серце. Безупинно молилася про спасіння сина та його сім'ї. Її лякала черствість їхніх сердець. Бували дні, коли тягар ставав нестерпним, і її охоплювала глибока журба. Тремтіли коліна,

опускалися руки, з очей лилися гіркі сльози. Але вона любила Господа і зверталася до Нього як до Порадника. Її смуток і важка втрата, її самотність знаходили втіху і підбадьорення в Ісусі Христі – найкращому, найвірнішому Другові.

Мати визнавала свої помилки у вихованні сина, але твердо вірила, що Бог простив її необачність і виправить те, чого не змогла зробити вона сама.

Люди любили Ганну Михайлівну. Добра і лагідна, вона використовувала будь-яку можливість, щоб робити добро. Кілька місяців тому вона втратила душевний спокій, її турбували думки про сина. Їй здавалося, що з ним сталося якесь нещастя і він кличе її. Декілька разів навіть збиралася їхати до нього, але не наважувалася.

І ось нарешті лист від сина, написаний чужим почерком. Вона читає його, але нічого не розуміє. Знову перечитує і повільно сідає на стілець. Поступово починає усвідомлювати зміст слів: «Я дуже самотній. Лежу в лікарні – каліка, усіма залишений... Мамо, ти мені потрібна, дуже потрібна».

Вона різко підвелася, рішуче підійшла до шафи. Швидко одяглася, збрала необхідні речі, взяла гроші. Раптом зупинилася, запитуючи себе: про що ж учора читала? І чітко пригадала слова: «Хіба ми не маємо причин бути вдячними щохвилини, навіть коли на нашому шляху з'являються труднощі?». Вона стала на коліна і попросила Божого благословення на цю нелегку для неї дорогу.

Отримавши розраду, твердо вірячи, що немає такого горя, для якого Господь не передбачив би цілющого засобу, мати вирушила до сина...

Східцями лікарні піднімається сива, стривожена невідомістю мати. Проте на її обличчі не видно й тіні невдоволення чи нарікання. Воно сяє материнською любов'ю. Побачивши в відділенні молоду медсестру, запитала про сина. Та відповіла: – Мене звати Галя. Перш ніж ви зайдете до сина, мушу з вами поговорити. Ходіть зі мною.

Вони зайшли до вільної палати. Галя запропонувала сісти. Сама сіла поряд. – Ганно Михайлівно, – почала Галя, – усі шість

місяців мені довелося доглядати за Іваном Максимовичем. З його слів я знаю, що ви – сильна духом і волею жінка, тому я розповім усе як є. Ваш син – каліка.

– У нього немає руки? – Так, він втратив праву руку в страшній катастрофі. Ще у нього немає... Але, може, не все відразу? Спершу вип'ємо чаю – ви ж з дороги.

– Кажі, дочко. Я до всього приготувалася. – У нього немає ніг. Він упав на дусі. Йому потрібні ви, його мати. Я про все знаю. Він щиро кається і бажає тільки одного – вашого прощення.

– Та що ти, доню! За що він себе так картає? Я не ображаюся на нього. Він був дуже зайнятий, і йому завжди було ніколи.

– Ганно Михайлівно, він мені все розповів. Це було в той момент, коли його дружина відмовилася від нього, налаштувавши на це і дітей.

– Бідолашній мій син! – Ось її лист.

Мати читала листа Ольги. На її обличчі появилася скорботна тінь. Сльози котилися по щоках. Прочитавши, вона сказала:

– Я не дивуюся цьому. Ольга завжди була самолюбною, гордою і бездушною. Вона не змогла знести такого удару життя. Шкода її й дітей. Відведи мене, доню, до мого сина, а тобі велика подяка за все. Хай благословить тебе Господь за твоє добре серце.

– Дякую, – Галя повела Ганну Михайлівну довгим коридором до п'ятої палати.

Двері тихо відчинилися. Іван Максимович лежав із заплющеними очима. Галя підійшла і, торкнувши його за руку, тихо мовила:

– Іване Максимовичу, до вас прийшли. Він розплющив очі і побачив перед собою матір.

Вона тихо сказала:

– Доброго дня, синку, а також усім доброго дня. Він радісно скрикнув, як мала дитина:

– Мамо!

Вона пригорнула його, цілувала його чоло, щоки і тихо приказувала: «Синочку! Мій синочку!». Потім

сіла на стілець. Деякий час вони мовчали. Він дивився на неї повними сліз очима, і його уста прошепотіли: «Мамо, прости мені!».

– Синку, не турбуйся. У мене немає жодної образи на тебе й Олю.

– Мамо, не треба про неї. У мене тепер нікого немає. Я самотній.

– Як це немає? Я є! Ти мені потрібний. Почекаю хірурга, і поїдемо додому.

– Додому? Мені здається, що я маленький, а ти візьмеш мене зараз за руку і поведеш додому.

– Так, синку, для мене ти завжди маленький. Я купила собі невеликий будиночок із садочком. У дворі багато квітів. Тобі сподобається. Я буду щаслива, що ти поруч.

– Мамо, ти така ж добра, як і раніше. У твоїй присутності і я добрішаю. Мені мирно і добре з тобою! Матусю, я хочу додому!

Ганна Михайлівна обговорила все з хірургом та Галею. Лікар пообіцяв відвезти їх додому машиною швидкої допомоги. Прощаючись із хворими в палаті та хірургом Андрієм Михайловичем, Іван Максимович відчував, що залишив тут частину життя... Після усіх підійшла Галя. Він подякував їй за увагу, добро і побажав усього найкращого. Галя попросила:

– Іване Максимовичу, пообіцяйте, що будете мені писати листи, як рідній доньці. Пишіть про все, а також і ви, Ганно Михайлівно. Я буду дуже рада! – Нудно буде тобі читати, Галино, те, що я писатиму.

– Та ні! Ми з вами разом пережили у лікарні найскладнішу душевну кризу, і мені буде приємно читати про ваше життя, ваші плани. Пишіть. Ось адреси – моя домашня та лікарні.

Машина швидкої допомоги повільно виїхала з двору лікарні. Хірург полегшено зітхнув:

– Я радий, що все так добре закінчилося.

– А мені цікаво знати про життя цієї людини надалі. Чи дізнаюся я коли-небудь? Я виросла сиротою, без батька, і прихилилася до нього серцем, як до рідного.

(Продовження. Поч. у № 6-7 (165-166) за червень-липень 2018 р.)

ЯК НЕ ЖУРИТИСЯ СКАЖІТЬ ЦЕ РАНІШЕ

«Око то світильник для тіла. Тож як око твоє буде здорове, то й усе тіло твоє буде світле. А коли б твоє око лихе було, то й усе тіло твоє буде темне. Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява! Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні. Через те вам кажу: Не журіться про життя своє що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, у що одягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло? Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них? Хто ж із вас, коли журиться, зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного? І про одяг чого ви клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, не працюють, ані не прядуть. А я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них. І коли польову ту траву, що сьогодні ось є, а завтра до печі викидається, Бог отак зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловіріні! Отож, не журіться, кажучи: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми зодягнемось? Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Мт. 6:22-33).

У Нагірній проповіді Ісус відповів на запитання, яке хвилювало багатьох: чи можна спасти свою душу, не покидаючи прихильності до багатства, розкоші, розваг. Чи можна жити так, щоб і вічність осягнути, і своїх кумирів не покидати? Ні – відповідає Христос. «Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує».

Так само неможливо бути відданим Богу і водночас земним речам. «Не можете Богові служити й мамоні». Бо якщо бажання багатства стане пристрастю, людина починає про журитися.

Журба буває різною: природна журба; сум за тим, кого немає, туга за рідними... Біль терпіння.

Жагуче бажання чогось кращого, каяття за гріхи або скорбота в терпіннях. «Обгорнена сумом смертельним душа Моя!» (Мр. 14:34).

Журба вбивча. Невеселий настрій, важкі

почуття, печаль і смуток. Саме від такого стану Ісус застерігає учнів. У народі кажуть: «Журба їсть людину, як іржа залізо».

Руйнівна журба веде в депресію, стає причиною фізичних і духовних хвороб. «Журба сушить, журба в'ялить, журба із ніг валисть».

Як не стати жертвою журби?

Залиш другорядне

Не журіться. Тобто нехай печаль і смуток, бажання земного не відволікають вас від головного. Якщо Бог годує птахів, які не сіють і не жнуть, якщо Він одягає красою польові лілеї, то Він благословить і вашу працю, коли будете шукати найперше Царства Божого і правди його.

Слова «не журіться» зовсім не означають, що не потрібно сіяти і жати або не працювати. Суть не в тім, що птахи нічого не роблять, а в тому, що вони не журяться. Тривога про день завтрашній

свідчить про недовіру до Бога.

Ісус застерігає, щоб турботи про їжу і одяг не призводили до стану безнадії і відчаю. «Хто ж із вас, коли журиться, зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного?». Чого ж тоді журитися? У цьому уривку Ісус завдає удар по нашій тенденції зосереджувати своє життя на їжі і одязі, втрачаючи, таким чином, його істинний сенс.

Бог створив нас на Свій образ для вищого призначення, ніж турбота про їжу. Наші тіла повинні бути слугами, а не панамі для нас. Бажаючи захистити нас від руйнівної турботи, Ісус кілька разів наголошує: «Не журіться...»

Думай про головне

«Шукайте ж найперше Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться». Це Божа програма «соціального захисту». Господь говорить: «Якщо ти поставиш Божі проблеми на перше місце, Я подбаю про твої майбутні потреби».

Обов'язок віруючого – жити для Господа і бути впевненим, що Бог дбає про майбутнє. Суєта і турбота несумісні з праведністю. Сумніваючись в Божій опіці, ми відходимо від справжніх цілей життя. Бог задовольнить потреби тих, хто цілком покладається на Нього.

Живи сьогодні

«Отож не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочетесь. Кожний день має досить своєї турботи!» (Мт. 6:34).

Це третій лік від руїни журби. Ми покликані жити повнотою сьогоднішнього дня: завтра саме потурбується про себе. Сьогодні працюйте – для слави нашого Господа. Тоді Господь дасть вам відчуття цінності життя, вартість любові і радості спокою.

«Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10). Пам'ятайте, що Бог веде ваш щоденник. Ваші мрії, справи, таємні думки відкриті перед Ним. «Бо ми Його творіння, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

«Сьогодні день приємний, сьогодні день спасіння». Що Бог бачить сьогодні? Бог зажадає звіту за цей день. Чи приємне і радісне ваше «сьогодні»?

Він – високий, плечистий, сильний. Голос у нього гучний, поводитьсь впевнено. Вона – ніжна, тендітна. Побралися. Він постачав їй усе, вона дбала про дім, виховувала дітей. Діти виросли, одружилися і пішли від них. Так буває завжди.

Але діти вже не потребували їхньої допомоги, жінка перестала усміхатися, почала худнути, зблідла... Вона не могла їсти, не могла ходити. Чоловік сильно занепокоївся і завіз її до лікарні. Її оглядало багато лікарів, але ніхто не знаходив жодної хвороби.

Останній спеціаліст відвів чоловіка убик й обережно сказав:

– Я думаю, що ваша дружина не хоче більше жити.

Чоловік не сказав ані слова. Пішов, сів біля ліжка дружини, взяв її знекровлену руку і впевненим голосом сказав:

– Ти не помреш!

– Чому? – тихо спитала вона.

– Тому що я потребую тебе! – відповів чоловік.

– А чому ти не сказав мені цього раніше? – запитала жінка, і її очі заблищали.

Від тієї хвили хвора почала видужувати.

Не чекай до завтра, щоб сказати комусь, що ти його любиш. Скажи йому це зараз. Не думай: «Моя мама, мій син, моя дружина вже знають про це». Чи тобі би надокучило чути слова: «Я тебе люблю»? Стисни руку того, кого любиш, і скажи: «Ти мені потрібний! Люблю тебе!».

НА КРАЮ ПІВНОЧІ

Живемо в останній час. Напруга у світі зростає, посилюється інтерес до біблійних пророцтв, примножується бажання проникнути в їхній прихований сенс і таким чином зрозуміти, що чекає нас у найближчому майбутньому. Відчуття таке: головних гравців визначено, фігури на шаховій дошці світу розставлено, й народи, затамувавши подих, чекають, хто ж зробить перший рішучий хід.

Надзвичайно цікава в цьому сенсі таємнича постать Гога з землі Магог. Пророк Єзекіїль (Єз. 38) детально описує одну з найбільших у світі битв що має відбутися в межах відновленого Ізраїлю. Саме Гог із Магога буде в цій битві провідною силою, організатором і керівником величезної коаліції безлічі учасників.

Господь через уста пророка звертається до Гога: «Готуйся, ладнайся, ти й усі твої ватаги, що згромадились до тебе, – і будеш Мені до послуг. По довгому часі одержиш наказ». Цей наказ мав надійти «на останку років», і це, без сумніву, наші роки. Народи не формуються за десятком поколінь, отже, довгий період цей народ збивався як єдина нація, набував необхідних рис характеру, виробляв свої методи стосунків з іншими народами, ну і, звичайно, невтомно вправлявся у завойованні чужих територій. І сьогодні, очевидно, він вже готовий до виконання своєї всесвітньої місії.

Коли читаєш повністю цей текст (Єз. 38), складається враження, що Господь навмисне підштовхує Гога на жакливі дії. Це, звісно ж, не так. Дуже схожою була ситуація з Юдою, який продав Христа. Інколи жаліють цього учня: мовляв, хіба він винний, це ж Бог призначив його на вічну ганьбу.

Безумовно, Юда мав виконати унікальну місію, але жертвою Божого савіллля він не був. Його вибрано для здійснення давніх пророцтв саме тому, що він за своїм характером та інтересами виділявся як найбільш придатний до такого серед наближених Христа. І, що найважливіше, він погодився виконати своє завдання.

Так і з Гогом. Ось мотиви його намірів: «Рушу я проти відкритого краю (Ізраїлю), нападу на безжурних людей, що живуть безпечно... щоб грабувати та брати здобич, щоб накласти руку на знов заселені руїни і на люд зібраний з-поміж

народів...» (Єз. 38:11-12).

Сатана вибрав саме його, і він взявся за цю справу, бо мав відповідні якості, перевершував усі племена своєю нечестивістю, лукавством, жорстокістю та пожадливістю, звершив за свою історію чимало грабунків, вбивств та різної підлості. Очевидно, з усіх народів він був найбільш подібний до свого піднебесного господаря. «Ти рушиш проти Мого народу Ізраїля, мов хмара, щоб окрити землю, – це станеться за останніх часів...» (Єз. 38:16).

Похід закінчиться трагедією для грабіжника, а вцілілий Ізраїль матиме величезний клопіт, віддаючи останню шану «воїнам-інтернаціоналістам» та утилізуючи рештки їхньої гордості.

Далі ми не зустрічаємо прямої згадки про Гога аж до часу, коли дракона буде випущено після тисячолітнього ув'язнення. «Коли ж скінчаться тисяча років, сатана буде звільнений з в'язниці своєї, і вийде спокушати народи, які знаходяться на чотирьох кутах землі, Гога і Магога, щоб зібрати їх на битву, а число їх як пісок морський» (Об. 20:7).

Ясно, що Гог нікуди не зникав. Коли лукавий мав повну владу на землі, він, безсумнівно, захистив свого давнього друга від повного знищення, допоміг піднятися, дав сили і включив його до своїх нових проєктів як одну з найбільших військових потуг планети. Було б дивно, якби лукавий забув про свого вірного слугу. Тим більше, що Гог, кинувши у безодню сотні тисяч, а може, й не один мільйон людських душ, виконав завдання сатани, основна місія якого на землі – вбивати. Після катастрофи під Єрусалимом розпочнеться активна підготовка до реваншу, власне, до світової війни.

«І чотири ангели були звільнені, які були приготовлені на час, і на день, і місяць, і рік, для того, щоб умертвити третю частину людей» (Об. 9:15). Третя

частина – це два з половиною мільярди. Як стверджує Іван (Об. 9), почнеться війна на берегах Євфрату, тобто з країн ісламу. Чотири ангели, досі ув'язнені за свої негідні вчинки, будуть спрямовувати діяльність чотирьох головних країн-учасниць битви. Серед них буде й Гог із землі Магог, міцно прив'язаний до європейських та близькосхідних справ, готовий застосувати усю свою ядерну міць як ведений князем світу цього. Можливо, він зі своєю історичною ординською ментальністю, жадобою до завоювань та грабунків і розпочне її.

Та ось затихли канонади, осів радіоактивний пил, віддано землі загблих. Ті, хто вціліє, почнуть міркувати, як жити далі на руїнах світу. Апостол пише: «І став я на піску морському і побачив звіра з сімома головами і десятима рогами, що виходив з моря... Звір, якого я бачив, був подібний до барса, а ноги його як у ведмеда, а паща його як паща лева; і дракон дав йому свою силу, і престол свій і свою владу» (Об. 13:1-2).

Цей образ може мати кілька значень: перше – це союз європейських країн, друге – світовий, створений дияволом уряд і третє – особистість самого антихриста, риси його характеру. Головна фігура тут – барс. Чотири його голови (Дан. 7:2-6) – це, образно кажучи, економіка, наука, культура та армія країни. Чотири крила можуть символізувати духовну сферу: синтетичну релігію нової ери, католицизм та лютеранство, що зберуться в напівзаконсервованому вигляді, та, власне, іслам.

Ролі лева та ведмеда тут допоміжні. Це теж відомі нам дві європейські країни. Ведмідь – той же Гог із землі Магог, незмінний учасник великих подій останнього часу. Ноги – не голова, залізні пазури – не інтелект. «І дано було йому вести війну зі святими і перемогти їх» (Об. 13:7). Ці волохаті лапи тягтимуть святих на розправу, руйнуватимуть храми, набиватимуть людьми товарні вагони для відправки у холодні краї, саме ці залізні пазури роздиратимуть тіла вірних Божих і верштимуть над ними свій несправедливий суд: «Встань, їж багато м'яса» (Дан. 7:5).

Тепер темні сили святкують перемогу. Антихрист утверджується на великому престолі, сідає у храмі й оголошує

себе богом. Нанесено сатанинське знамення майже на всіх людей, хто не прийняв Христа. Над кожним мешканцем землі й над усім світом встановлено повний контроль. Працює потужна пропаганда: «І бачив я три нечисті духи подібні до жаб, що виходили з уст дракона, і з уст звіра, і з уст лжепророка. Це духи демонські (духи розпусти й розваг, злоби й ненависті, споживацтва, жадоби багатства), що творять знамення, вони виходять до царів усього світу, щоб зібрати їх на битву» (Об. 16:13).

Відновилася допотопна цивілізація, по всій землі утвердився Содом. Тепер для антихриста неважко здійснити будь-який план. Сп'янілі від перемоги над святими, одурманені брехливою пропагандою його «царі» та полководці збирають нову, небачену за військовою потугою армію. Серед них, звичайно ж, і Гог, вірний соратник антихриста, що, очевидно, не втратив своїх провідних позицій, можливо навіть, отримав пост головнокомандувача, оскільки лише його виділяє Іван серед безлічі «царів», описуючи намагання здійснити останній реванш (Об. 19:20). Тепер похід готується не лише проти Ізраїлю, а й проти Самого Христа.

І ось фінал. «І звір був схоплений, а з ним і лжепророк, котрий творив чудеса перед ним, якими він зводив тих, що прийняли ознаки звіра і поклоняються образам його. Вони обоє були кинені в озеро вогненне, що горіло сіркою. А інші були убиті мечем, який виходив з уст Сидячого на коні» (Об. 19:20). Інші – серед них, очевидно, й Гог.

Цілком зрозуміле наше бажання дізнатися, де ж та земля Магога і що це за народ, названий Гогом. З'явився він ще у сиву давнину: «Так говорить Господь Бог: Це ти, це про тебе Я говорив за днів недавніх через слуг Моїх пророків...» (Єз. 38:17). Пророк Ісаїя розкриває нам первісні плани диявола. «Як же ти впав із неба, ти, блискучий син зірниць? Як тебе повалено на землю, тебе, що підбивав усі народи? Ти ж говорив у своїм серці: на небо зійду, над Божими зорями мій престол поставлю й засяду на горі зборів, на краю півночі» (Іс. 14:12-13).

Чому на краю півночі, а не, скажімо, десь на райських островах у Тихому океані? Йому згодна потрібні були

люди. Близькі за менталітетом, внутрішньо готові до сприйняття його ідей, згідні без примусу вершити його волю, надзвичайно горді своєю згубною місією. І він доклав чимало зусиль, аби, згрібши до купи дикі племена на величезній території далеко від цивілізації, сформувати, виростити й виховати такий народ.

Про північних завойовників так говорить Єремія: «Ось народ надходить із півночі, народ великий, і царі численні виринають із крайніх закутин світу» (Єр. 50:41); «Тоді Господь сказав мені: «З півночі зрветься лихо на всіх мешканців землі» (Єр. 1:14); «Підійміте стяг у напрямі Сіону, втікайте, не спиняйтесь, бо я наведу з півночі лихо і велике нещастя» (Єр. 4:6).

Більшість дослідників Слова, читаючи ці та інші місця, шукали ворогів Ізраїлю серед його найближчих сусідів, вважаючи північню лише країну ісламу: Сирію, Іран, Туреччину тощо. Зрозуміло, що ці держави тільки й чекають слушної нагоди, аби вцепитися в горлянку Якову, й не раз робили такі спроби, тож вони будуть у перших рядах майбутньої всесвітньої коаліції. Але ні Туреччина, ні Іран, ні, тим більше Ірак чи Сирія наразі не спроможні зібрати навколо себе і об'єднати «силу народів» з різних кутків землі.

Деякі досить авторитетні дослідники розглядали Гога узагальнено, просто як людську масу, підпорядковану антихристу. Але останні події у світі дозволяють значно конкретизувати це питання, точніше збагнути пророцтва: «Так говорить Господь, Бог: Чи ж воно не правда, що того часу, як Мій народ Ізраїль житиме безжурно, ти рушиш у дорогу? Ти вирушиш з місця, де перебуваєш, із крайньої півночі, ти й сила народів з тобою... Ти рушиш проти Мого народу Ізраїля, мов хмара, щоб окрити землю, – це станеться за останніх часів...» (Єз. 38:14-15). Підкреслимо: не просто з півночі, а з крайньої півночі.

Хто ж цей страшний народ, носій постійної загрози не лише для Ізраїлю, але для цілого світу, і де його земля? Якщо великі пророки говорили не про чукчів чи білих ведмедів, то згодатися неважко.

Віктор Котовський.

ВЕЛИКИЙ ОБМАН

«Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться за неї» (Пр. 22:6). Не раз із кафедри чуємо ці слова. І, тлумачачи їх, нам кажуть: «Якщо ви з дитинства формуєте у своїх дітей основи християнської віри, то вони не відступлять від неї». Але проблема в тому, що насправді все трохи не так.

Щороку багато дітей, чії батьки – добрі християни, приймають рішення «покинути» християнську віру. Коли таке стається, батьки найчастіше схильні в усьому винуватити себе. «Що ми зробили не так?». Деякі починають винуватити церкву, ще інші – гніваються на Бога.

Проблема ж ось у чому. Ми вирвали цей текст із контексту, ми неправильно використали цей уривок і внесли в нього зміст, якого там зовсім нема. Процитований уривок із Приповістей говорить про виховання. Там не йдеться про особисте спасіння. Мова там про те, що ви можете добитися послуху дітей через постійну дисципліну. Проблема тлумачення полягає в тому, що спасіння не можна отримати через дотримання правил.

Спасіння дається лише по вірі. Якщо вас не можуть спасти ваші добрі діла, то ваше добре виховання також не може спасти ваших дітей. Ви можете бути найкращими у світі батьками й приймати найправильніші рішення завжди й усюди, але ви не можете вберегти своїх дітей від пекла. Лише Христос це може. А ми починаємо змішувати уривки про благовіст і спасіння з уривками про виховання, і нам здається, що вони кажуть про одне й те ж.

Ви можете змусити дітей прибрати в кімнаті чи зробити домашні завдання, але ви не можете змусити їх мати спілкування з Христом. Це рішення кожна дитина повинна прийняти сама для себе, якщо вона справді любить Ісуса.

Не зрозумійте мене неправильно. Ви маєте великий вплив і владу над дітьми, і Бог хоче, щоб ви допомагали своїм дітям прийти до Христа так само, як і тим людям, які живуть довкола вас.

Ви не можете змусити дітей полюбити Ісуса, але ваші дії можуть підвести їх ближче до Нього, а можуть і відштовхнути від Нього. Якщо ви – лицемір, тобто в церкві поводитесь по-одному, а вдома – зовсім по-іншому, то діти просто не повірять вам, коли ви будете розповідати їм про Ісуса.

Часто діти покидають церкви через законництво. Багато дітей виростає з думкою, що їм ніколи не досягнути потрібного духовного рівня. Батьки таких дітей зазвичай не виявляють гнучкості у вихованні. Вони живуть за правилами «добре» і «погано». Вони сердяться з будь-якого приводу, наче самі ніколи не грішать. Про благодать їхні діти нічого не знають.

Що робити, щоб привести дитину до Христа

Звернімо увагу, що казав Бог ізраїльтянам про пасхального жертвового агня у 12-му розділі книги Вихід: «Скажіть усій ізраїльській громаді, говорячи: У десятий день цього місяця нехай візьмуть собі кожен ягня за домом батьків, ягня на дім... І нехай буде воно для вас пильноване аж до чотирнадцятого дня цього місяця. І заколе його цілий збір Ізраїлевої громади на смерканні. І нехай візьмуть тієї крові, і нехай покроплять на обидва бокові одвірки, і на одвірок верхній у тих домах, що будуть їсти його в них... А ви будете тримувати цю річ

як постанови для себе й для синів своїх аж навіки. І станеться, коли ви вийдете до того Краю, що дасть вам Господь, як Він обіцяв був, то ви будете додержувати цієї служби. І станеться коли запитують вас ваші сини: «Що то за служба ваша?», то відкажете: це жертва Пасха для Господа, що обминув був доми Ізраїлевих синів в Єгипті, коли побивав Єгипет, а доми наші зберіг».

Бог звелів ізраїльтянам привести ягня до себе в дім за чотири дні до Пасхи. Я думаю, це було зроблено для того, щоб вся сім'я, включаючи дітей, встигла прив'язатися до ягняти, полюбити його до заковлення. Бог хотів, щоб люди щось відчули, коли будуть приносити його в жертву. Щоб люди хоч трохи зрозуміли той біль, з яким Отець віддасть у жертву Свого Сина.

Вимальовується не дуже приємна картина. Я впевнений, що діти плакали, коли ягнят вбивали. А потім їм треба було взяти крові ягняти й помазати нею одвірки. Діти Ізраїлю не могли спасти своїх же дітей. Їм була потрібна сила Господа для цього.

Могутні єгипетські воїни вранці заливалися слізьми, а ізраїльтяни були врятовані кров'ю Агня. Ось шість уроків, які я зміг узяти з цього розділу.

* Бог не збирався жаліти Своїх дітей, оберігаючи їх від сумних думок та емоцій. Навпаки, Він хотів, щоб вони відчули весь тягар втрати. Для того, щоб діти зрозуміли Божу благодать, вони повинні були зрозуміти ціну, яку Ісусу треба було заплатити за їхній гріх.

* Господь хоче, щоб ми проповідували Слово без приховування «важких» моментів. Треба розказувати все так, як було і є.

* Виховання дітей і процес учнівства – це різні сфери.

* Коли Бог творить надприродне, діти довго живуть під впливом цього.

* Як батьки, ми дуже залежимо від Святого Духа – щоб Він привів наших дітей до Христа. Це важко, тому що хочеться тримати все під контролем.

* Але слава Богу, що не все залежить від нас.

Марк Гарпер.

ЦАР ЖАДАЄ ТВОЄЇ КРАСИ

Влітку цього року сестри з Волині мали чудову нагоду зустрітися із магістром педагогіки, лінгвістики та богослов'я, автором та ведучою програми «Записки дружини пастора», місіонеркою з Мексики Валентиною Невмержицькою. Семінари на тему «Царська гідність» відбулися у трьох найбільших містах області: Луцьку, Нововолинську та Ковелі.

Основою зустрічей стали слова, записані у книзі Естер 4:14, – «Бо якщо справді будеш ти мовчати, то полегшення та врятування прийде для юдеїв з іншого місця, а ти та дім твого батька погинете. А хто знає, чи не на час як оцей досягла ти царства!..»

За словами Валентини Невмержицької, час – це один із вказівних знаків у Біблії. Господь завжди приходить вчасно і навчає, що для кожної речі під небом є свій час. Перш ніж Естер стала царицею, Бог мав для неї ціль.

Багато людей живуть безцільно не тому, що Бог не визначив для них особливого плану, а тому, що вони Його не пізнали. Господь створив нас відповідно до цілі і закликав у нас усі необхідні риси, щоб цієї цілі досягнути. Наша відповідальність полягає в тому, щоб мати віру Божу, яка допоможе вибрати напрямку руху. Якщо ми почнемо догоджати

планам іншого, то ніколи не зможемо досягнути цілі Божої.

Безперечно, найважливіша ціль для кожної людини – пізнання Бога, а також повернення втраченого спілкування з Творцем і перебування у Його святій присутності.

Валентина Невмержицька переконана, що як би ми не старалися, помилок не уникнути. Господь це знає і тому дає нам Свою благодать, яка звершує те, чого ми не можемо досягнути своїми силами, – спасіння. Благодать дається лише тим, «хто готує коня на день бою», впокоряється, ходить з Богом і прагне жити у святості.

Естер «готувала свого коня» протягом шести місяців, а Бог дав перемогу. Благодать – це не вседозволеність, це коли ми робимо все можливе, а Бог – неможливе. Господь дає Свою благодать лише тим, хто впокорився у послуху перед Ним.

Богобоязна жінка знає, як заспокоїтися в Бозі, і знає, що послух – це не приниження, а привілей. Естер ставила на перше місце волю того, хто поклав царську корону на її голову, – волю царя (Естер 2:17-18; 5:8; 7:3). Жінка Божа чує голос Христа і вєчеряє з Ним, а не поза Ним (Естер 1:9; 5:5-6). Вона не шукає свавілля і задоволення власних потреб, а посвячується для пізнання Божої цілі.

Підсумовуючи, Валентина Невмержицька наголосила, що царська гідність кожної жінки полягає в тому, щоб, будучи «вираним родом, священством царським», тримати вінець свого спасіння, пильнувати, щоб наше «царювання Цар не дав іншій, кращій від нас».

«А Цар буде жадати твоєї краси, бо Він твій Господь, а ти до землі Йому кланяйся. Вся оздоба царської дочки усередині, шата ж її погиптована золотом» (Пс. 44:12, 14).

Оксана Тихун.

РОЗМОВА З ДРУГОМ

Молитва – це розмова з Богом і розповідь Йому про те, що ви любите Його, обговорення з Богом всіх подій у вашому житті, чи то малих, чи великих, і впевненість в тому, що Він вас слухає.

Викиньте раз і назавжди думку, що молитва – це щось надочуливе і нудне. Навпаки, це щось хвилююче. Це не означає, що час молитви завжди щасливий і радісний. Іноді ви будете плакати перед Богом, іноді навіть кричати з розпачем. Але ви будете втішатися. Головне – щоб ви були самим собою.

Може, часто, коли ви дивитесь на свій молитовний список, ви відчуваєте якесь роздратування і неспокій. Замість того, щоб боротися з цим, скажіть про це Богові. І якщо ви не можете зрозуміти, що саме вас непокоїть, просіть Бога, щоб Він відкрив вам це.

Ми можемо або закритися, відмовляючись зростати у відносинах з Богом, або розповідати Богові все, що в нашому розумі і нашому серці.

Франкос Фенелон виразив цю ідею наступним чином: «Розкажи Богові все, що у твоєму серці, так, ніби ти розкриваєш своє серце з його радощами та болями дорогому другові. Розкажи Йому про свої турботи і радощі, свої бажання; розкажи, що тобі не подобається, щоб Він допоміг тобі це побороти;

розкажи про свої спокуси, покажи рани свого серця, щоб Він міг зцілити їх... Розкажи, як твоє самолюбство робить тебе несправедливим до інших, як марнославство спокушує тебе бути нещирим, як гордість маскує тебе для самого себе і для інших». Іншими словами, розкажи Богові все – і добре, і погане, розкажи відкрито і безпосередньо.

Ісус попереджує: «Як же молитесь, то не говоріть багато, як погани, бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані» (Мт. 6:7). Бог не рахує кількості слів і не милується вашим красномовством. Для Бога важлива щирість наших слів.

Найбільш ефективні форми спілкування короткі і точні. Промова у Геттісбергу, наприклад, складається всього з 297 слів, але саме вона вважається однією з найвизначніших промов, виголошених англійською мовою. Декларативна молитва про незалежність Сполучених Штатів Америки містить всього 300 слів. На противагу цьому можна взяти урядовий наказ про встановлення ціни на капусту. Цей документ складався з 26 911 слів!

Конкретна молитва має силу. Замість молитися: «Боже, спаси цю країну», молимося: «Спаси мого сусіда Івана».

Замість: «Боже, благослови мого пастора» молимося: «Допоможи пастору проповідувати в помзанні Духа Святого цієї неділі».

Замість: «Боже, навчи людей любити один одного» молимося: «Допоможи мені любити свою дружину

так, щоб вона це відчувала».

Конкретність у молитві має й іншу користь. Ми явно бачимо результат. Ми бачимо, коли наш сусід кається. Ми бачимо людей, які приходять до Христа під час недільної проповіді. Ми можемо запитати дружину, чи вона почувається коханою. Чим більше ми конкретні у проханнях, чим більше чутливі до відповідей, коли вони приходять, тим більше конкретними ми можемо бути у подяці і прославленні Бога.

Як навчитися правильно просити? Ісус сказав: «Просіть, то й дасться вам; шукайте, то й знайдете; стукайте, то й відчиняться вам. Бо кожен, хто просить – одержує; і хто шукає – знаходить, тому відчиняють» (Мт. 7:7-8).

Перш ніж стати перед Божим лицем і просити Його про щось, варто дати відповідь на наступні запитання, які допоможуть перевірити свої потреби і краще сформулювати прохання:

Чи моє прохання справедливе і корисне для когось?

Чи моє прохання перебуває в гармонії із Словом Божим?

Чи воно відповідає моїм здібностям?

Чи воно приведе мене ближче до Бога?

Яка моя частина у відповіді на цю молитву?

Коли Ісус вчив молитися: «Хліб наш щоденний дай нам сьогодні», Він не мав на увазі, що ми повинні сидіти і чекати, поки Бог посилає на нас з небес манну. Біблія каже: «Хто не працює, нехай і не їсть» (2 Сол. 3:10). Іншими словами, ми просимо в Бога можливості заробити на хліб. Бог не дає додаткових ресурсів тим, хто ліниві.

Бог хоче, щоб ми продовжували молитися, поки не прийде відповідь або поки Він Сам не змінить наше прохання. Саме так завжди стається. Аврам і Сара молилися, щоб Бог дав їм дитину, і Бог відповів на їхню молитву – десятиліттями пізніше, ніж вони очікували, але відповів.

Або Павло – знову і знову молився, щоб Бог забрав «колючку з тіла», і Бог врешті-решт сказав: «Досить з тебе благодаті Моєї, бо сила Моя звершується в немочі» (2 Кор. 12:9). І Павло змінив свою молитву, покоровився волі Бога і навчився бути задоволеним.

Франкос Фенелон у своїй книзі «Християнське удосконалення» пише: «Так багато людей моляться, як маленькі хлопчики, які стукають в двері, а потім втікають». Неспроможність віддати Богові ціле серце – серйозна перешкода у побудові міцних відносин з Ним. Як місяць не може мати свого відображення у бурхливому морі, так не можна мати Бога у неспокійному розумі.

Моліться постійно. Павло говорить, щоб віруючі «молилися безперестанку» (1 Сол. 5:17). Тобто ми повинні постійно перебувати в стані розмови з Богом. Це – як дихання для віруючої людини.

Розвивати міцні стосунки з Богом через молитву неможливо за один раз, якогось одного вечора. Хтось сказав: «Бажання дружити – це швидка робота, але дружба – це плід, який повільно досягає».

Але що може бути краще у цьому житті, а потім у вічності, ніж стосунки з Батьком, Який любить нас досконалою любов'ю. Досягнути ж цього можна лише через молитву.

ІСУС – ЦІЛИТЕЛЬ

«А жінка одна, що дванадцять років хворою на кровотечу була, що чимало натерпілася від багатьох лікарів, і витратила все добро своє, та ніякої помочі з того не мала, а прийшла ще до гіршого, як зачула вона про Ісуса, підійшла через натовп іззаду, і доторкнулась до одєжі Його... Бо вона говорила про себе: Коли хоч доторкнуся до одєжі Його, то одужаю... І висохло хвилі тієї джерело кровотечі її, і тілом відчула вона, що видужала від недуги! І в ту мить Ісус вичув у Собі, що вийшла з Нього сила. І Він до народу звернувся й спитав: Хто доторкнувся до Моєї одєжі? І відказали Йому Його учні: Ти бачиш, що тисне на Тебе народ, а питаєшся: Хто доторкнувся до Мене? А Він навкруги поглядав, щоб побачити ту, що зробила оце. І жінка злякалась та затрусилась, бо знала, що сталося їй. І вона підійшла, і впала ницьма перед Ним, і всю правду Йому розповіла... А Він їй сказав: Твоя віра, о дочко, спасла тебе; іди з миром і здоровою будь від своєї недуги!» (Мр. 5:25-34).

Яксь жінка упродовж довгих 12 років страждала через кровотечу. Вона витратила все, що мала, на лікування, і все марно. У тогочасному суспільстві її хвороба вважалася нечистою, такої людині

взагалі було важко спілкуватися з іншими та перебувати у товаристві. Дізнавшись про Ісуса Христа, жінка повірила, що Він зможе їй допомогти. Вона відшукала Його і, скориставшись нагодою, доторкнулася

у натовпі до Його одєжі. Кровотеча враз припинилася, і жінка одужала...

Христос відчув, що з Нього вийшла сила, і почав шукати в натовпі того, хто це зробив, щоб поговорити й утвердити віру. Жінка впала перед Ним на коліна і все розповіла. Христос не те що не сердився – Він підбадьорив її, щоб вона точно знала, завдяки чому відбулося чудо зцілення.

«Дочко, іди з миром і будь здоровою від хвороби своєї» – які чудові слова почула та жінка! Сам Господь назвав її дочкою. Ось іще одне чудо: із відкинutoї суспільством людини жінка перетворилася на дочку Царя! 12 років вона страждала від хвороби і тут отримала таке благословення: не просте фізичне зцілення, а можливість жити здоровою, бути Божим дитям!

Сьогодні ми маємо у Христі великий привілей – бути Божими дітьми та звільнитися від своїх хвороб. Проте важливо усвідомлювати необхідність визнання Божої сили перед людьми. Мало просто отримати зцілення – треба ним жити, передавати це зцілення далі, визнавати Свого Спасителя перед людьми та жити здоровими від своїх фізичних та духовних хвороб!

Артем Стеценко.

ПАРКУВАННЯ

Він був справді блискучим менеджером. Його робочий день був організований бездоганно – сприяли цьому комп'ютер, мобільний телефон і годинник. Він цінував чи не кожну секунду свого часу!

Одного дня він їхав до великої правничої фірми, де мав зустрітися з поважними людьми. Але розкішний хмародер, у якому розмістився офіс цієї фірми, стояв у самісінькому середмісті, й менеджер якоїсь миті збачнув, що, виїжджаючи, не врахував шаленого автомобільного руху в центрі міста, ані того, що неодмінно матиме труднощі з паркуванням своєї машини.

І справді, діставшись до місця, він побачив, що мало не кожен квадратний метр прилеглої до хмародера території був зайнятий тим чи іншим транспортним засобом. Він від'їхав від центру на кілька кварталів, утім, як не вдвлявся,

жодного вільного місця так і не знайшов.

Тоді, ледь не в розпачі, чоловік почав молитися: «Господи, благаю Тебе, допоможи мені, я так потребую Твоїєї допомоги! Зроби так, щоб я знайшов місце для паркування. Якщо Ти зглянешся на мою молитву, даю Тобі слово – щонеділі буду в церкві!».

Проїхав квартал або два – знову нічого, яблуків ніде впасти.

Став молитися ще палкіше: «Господи, я не маю права спізнитися на нинішню зустріч. Якщо допоможи мені відшукати місце для моєї автівки, я не забуватиму про вечірню молитву».

Молячись, він поволі їхав, водночас придивляючись до ситуації на вулиці. «Господи, прошу Тебе, якщо я знайду куток для паркування, – щодня читатиму Євангеліє. Може, навіть буду розказувати про Тебе іншим».

Аж раптом, за три метри від нього один автомобіль, від'їхавши, звільнив місце.

Зітхнувши з полегшенням менеджер вголос промовив: «Господи, не турбуйся – я вже знайшов місце!».

№ 8 (167)

Виходить щомісяця

серпень 2018 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятдесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 14360570